

BÜTÜN
ÜLKELERİN
İŞÇİLERİ
BİRLESİN!

kitle

haftalık sosyalist gazete

İSTANBUL'DA
ESKİŞEHİR'de
ADANA'DA - EDİRNE'DE
ANKARA'DA - MERSİN'DE
GAZİANTEP'TE

kitlelerin mücadelesi
sürüyor

'den haberler

MC'nin Faşist Baskı ve Terörüne Karşı Kitle Gösterileri Yaygınlaşıyor

Gaziantep Kapalı Salon Toplantısı

Bütün yurt düzeyinde yaygınlaşan faşist baskılara karşı gelişen protesto hareketleri özellikle TÖB-DER'in engellenen miting ve yürüyüşlerinden sonra değişik boyutlar kazandı.

Sosyalistlerin, öğrenci, memur ve öğretmenlerin üzerinde estirilene terör, yurdun heryanında tepkilere yol açtı. TSİP'in bu konudaki çağrısı ve başlattığı bir dizi kampanya devam ediyor.

Haruniye miting ve yürüyüşü ile başlayan protesto gösterileri kısa aralıklarla G. Antep, Adana ve İstanbul'da yapıldı. Mersin, Edirne, Eskişehir illerinde de sürdürülecek olan protesto hareketleri G. Antep'te 28.12.1975 günü yapıldı. TSİP'in düzenlediği kapalı salon toplantısı, Lale Düğün salonunda başladı. Kalabalık bir grubun izlediği toplantıda ilk

konuşmayı TSİP üyesi ve tekstil işçisi Mevlüt Hamkaya yaptı. Konuşmacı genel olarak faşizmi ve işçi sınıfı üzerindeki baskıları anlattı. «Faşist tırmanışın ilk önce sosyalistleri, işçileri, hedef aldığını, azgınlaştığında ise burjuvazinin bazı kesimlerine kadar uzanacağını söyleyerek bu gidişe karşı uyanık olmak, faşizme karşı halk cephesine doğru sağlam, kararlı adımlar atmak gerekir.» dedi.

İkinci olarak G. Antep İl Yönetim Kurulu üyesi Mehmet Türer, işsizlik ve pahalılığın nedenlerini, MC'nin hangi ekonomik çıkmazlar üzerine oturduğunu anlattı. Hilâl İplik Fabrikası işçileri adına konuşan Süleyman Usta sınıf sendikacılığına hazırlanan tuzaklara dikkati çekerek, sendikal mücadele/siyasal mücadele ilişkisi üzerinde durdu.

Daha sonra konuşan TSİP Adana örgütünden Erdoğan Cengiz, öğrenci gençliğin faşist baskı ve terö-

re karşı kararlılıkla direndiğini fakat bunun yetmeyeceğini, gençliğin mücadelesinin gerektirdiği örgütlenme ve bilinç seviyesinin henüz özlenen düzeyde olmadığına dikkati çekti. «Bugüne değin sayısız kurbanlar vererek, anti-emperyalist, anti-faşist mücadelesini sürdüren, çeşitli provokasyonlarla karşı karşıya kalan öğrenci gençlik bu görevin de üstesinden gelecektir.» diyerek sözlerini bitirdi.

Son olarak, TSİP Merkez Yürütme Kurulu üyesi ve Gaziantep İl Başkanı Aydoğan Gezer, yaptığı uzun konuşmada, bugünkü uluslararası durumun tahliliyle, sosyalist sistemin başarıları ve dünya devrimci sürecinin itici gücü olduğunu, uluslararası işçi sınıfı hareketinin eriştiği boyutları, metropol ülkeler burjuvazisini kuşattığını, ulusal kurtuluş hareketinin Afrika'da, Hind-Çini'de zaferden zaferine koştuğunu anlattı.

Konuşmaların sık sık işçi sınıfı sloganlarıyla ve devrimci marşlarla kesildiği toplantı başarılı bir şekilde sona erdi.

Öte yandan 3 Ocak cumartesi günü TSİP Adana İl örgütü'nün düzenlediği kapalı salon toplantısı hakkındaki haberler Gazetemizin 11. sayfasında yer alıyor.

ADANA'DA GÜÇBİRLİĞİ TOPLANTISI

Adana'da yapılan 3 Ocak kapalı salon toplantısından önce bir araya gelen çeşitli demokratik kuruluşlar, TSİP'in çağrısı uyarınca anti-emperyalist, anti-faşist platformda sayılan 3 cık toplantısını etkin bir şekilde destekleyeceklerini bildirerek, bu platformda güçbirliğine ulaşmanın gerekli olduğunu belirttiler. Güçbirliği toplantısına katılan kuruluşların basına yaptıkları ortak açıklama şöyledir:

ADANA'DA DEMOKRATİK GÜÇBİRLİĞİ

Bilindiği gibi son günlerde bir avuç parababasının tezgahladığı faşist tırmanış hızlanmış, en doğal hakları için grev yapan, direnişe geçen işçilere, demokratik üniversite kavgası veren öğrencilere, emekçi halkın mücadelesine omuz veren ve sendikalaşmak isteyen öğrencilere yapılan saldırılar yoğunlaşmıştır.

Emperyalizm ve yerli ortağı tekelleri sermaye, bu bir avuç sömürücü azınlık en kanlı, en açık, en saldırgan diktatörlükleri demek olan faşizmi yerleştirip, işçi sınıfının öncülüğünde emekçi halkımızın gelişen bağımsızlık ve demokrasi mücadelesini engellemek istemektedirler. Zaten kısıtlı olan demokratik hak ve özgürlükleri ortadan kaldırmak istemektedirler. Geçtiğimiz günlerde TÖB-DER'in düzenlemek istediği yasal eylemler faşist yöntemlerle yasa dışı ilan edilmiştir. Bugün ise işçi sınıfının yükselen mücadelesinden korkanlar binlerce işçiyi memur haline getirerek onların yüzyıllık mücadele sonucunda kazandıkları sendika, grev ve toplu sözleşme haklarını gaspetmek istemektedirler. İşçi sınıfının gerçek sendikalarını özgürce seçme hakkı demek olan REFERANDUM'u bir takım kararlarla ortadan kaldırmak istemektedirler.

Biz aşağıda imzaları bulunan kuruluşlar faşizmin ancak örgütlü, disiplinli ve en geniş şekilde yapılan kitle mücadeleleriyle durdurulabileceğinin bilincinde olarak demokratik hak ve özgürlüklerimizi sonuna kadar savunmaya kararlıyız.

Bu amaç için Adana'da bulunan tüm anti-faşist, anti-emperyalist örgütleri, tırmanan faşizme dur demek için güçbirliğine çağırıyoruz.

3.1.1976 Cumartesi günü saat 14.00'de toplantıyı güçbirliği hareketimizin ilk adımı olarak bütün gücümüzle destekliyoruz.
TÜRKİYE SOSYALİST İŞÇİ PARTİSİ
TÜTED, TÜM SAĞLIK - İŞ, MEM - DER
TÖB - DER, LASTİK - İŞ, NALLICA H. O.
TEKSTİL GÜNEY BÖLGE TEMSİLCİLİĞİ
MEYDAN VE DUMLUPINAR YARDIMLAŞMA KÜLTÜR DERNEĞİ
HAVUZLU BAĞÇE H. O., KAPI - İŞ
YENİ DEMİRYOLU İŞÇİLERİ SENDİKASI

TSİP Adana İl Örgütü M.N.S. İşçilerine Sesleniyor

M.N.S. İŞÇİLERİ, KARDEŞLER

Hayat denilen kavgada her gün yeni şeyler öğreniyor, hergün ileriye doğru yeni bir adım atıyoruz. Görüyoruz ki adı kapitalizm olan bu düzende çalışan, üreten, bütün zenginlikleri meydana getiren biz işçiler, emekçileriz. Fabrikaları çalıştıran, toprakları ekip biçen, binaları yolları yapan, kısaca dünyanın çarkını çeviren bizleriz. Milyonlarcayız. Karıncalar gibiyiz, çalışkan ve hünerliyiz. Fakat yine görüyoruz ki; adı kapitalizm olan bu düzende fabrikaların, toprakların, bankaların, şirketlerin sahibi olan küçük bir azınlık, çalışmadan, üretmeden, oturdukları yerde, yarattığımız bütün değerlere, zenginliklere sahip çıkıyor. BİZDEN EMEK, BİZDEN TER, HAKKIMIZI ONLAR YER...

Yabancı parababalarıyla, emperyalizmle ortaklık halinde bu sömürü düzeninin devam etmesi için ellerinden geleni yapıyorlar. Hükümetler kurup, hükümetler devirerek istedikleri kanunları çıkarıyorlar. Tek düşüncükleri «Kâr, daha çok kâr, her ne pahasına olursa olsun kâr» etmektedir.

ONLAR ENGEREKLER VE ÇİYANLARDIR!

ONLAR EKMEĞİMİZE AŞIMIZA GÖZ KOYANLARDIR!

KARDEŞLER,

Neden bizlere saldırıyorlar? Neden bizleri işten atıyorlar? Neden bizleri bölmek istiyorlar? Neden karşımıza sarı sendikaları çıkarıyorlar? Çünkü Korkuyorlar... Birlik ve beraberliğimizden, bilinçlenmemizden, mücadelemizden korkuyorlar. Ne yazık ki korkunun ecele faydası yoktur. Tarih sahnesinde işçi sınıfı görülmeye başladığı andan itibaren patronlara, burjuvaziye karşı mücadeleye de başlamıştır. Çalışarak bizim meydana getirdiğimiz, bizim yarattığımız fakat bize verilmeyen değerlerden, zenginliklerden biraz daha fazlasını alabilmek için ekme kavgasını sendikalarda örgütlenerek veriyoruz. İş güvenliği ve iş garantisini sağlamaya çalışıyoruz. Daha ilerdeki mücadelelerimiz için dersler, tecrü-

beler kazanıyoruz. Patronlar mücadelemizi etkisizleştirmek için, saptırmak için karşımıza kendi kurdurttukları sarı sendikaları çıkarıyorlar. Ama maskeleri çabuk düşüyor, foyaları çabuk meydana çıkıyor. İşçi sınıfı sarı sendikaları elinin tersi ile bir kenara itiyor. Gerçekten hak ve menfaatlerini koruyan, patronlara taviz vermeyen, işçi sınıfının devrimci mücadelesi için eğitim yapan, bilinç veren, işçi sınıfının sendikal birliği için mücadele eden devrimci sendikaları seçiyorlar. İşte o zaman patronlar faşist saldırganları üzerimize saldırtıyorlar, bizi işten atıyorlar. Üzerimizdeki baskıları arttırıyorlar. Gizli oy, açık sayımla gerçek sendikamızı seçmek hakkımız demek olan REFERANDUM mücadelemizi engellemeye çalışıyorlar.

KARDEŞLER,

İşçi sınıfı çağımızın en yaratıcı, en dinamik, en güçlü, en devrimci sınıfıdır. Yalnız kendisi için değil, bütün toplum, bütün emekçi halk için mücadele eder. Toplumsal muhalefetin (sömürü ve baskıdan kurtulmak isteyen bütün sınıf ve tabakaların öncüsüdür. Bu yüzden işçi sınıfı ekonomik mücadelesiyle (ekmek kavgası ile) yetinmez. Sermayedarların iktidarına karşı, gerçek kurtuluşu sağlayacak olan iktidar mücadelesini verir. Çalışan, üreten, ter döken biz olduğumuza göre İKTİDAR BİZİM HAKKIMIZDIR. Sömürüye, baskıya, işsizliğe, pahalılığa, yoksulluğa ancak işçi sınıfı öncülüğünde DEMOKRATİK HALK İKTİDARI son verebilir. Bu gün M.N.S.'da olduğu gibi, yarın Bossa'da, Güney Sanayi'nde, Paktaş, Sasa da, öbür gün bütün Türkiye'de sesimiz, mücadelemiz yükselecek. İktidar mücadelemizde teşkilatımız partidir. Partimiz TÜRKİYE SOSYALİST İŞÇİ PARTİSİDİR.

YAŞASIN SENDİKA SEÇME ÖZGÜRLÜĞÜ (REFERANDUM) İÇİN MÜCADELEMİZ!
YAŞASIN İŞ-EKMEK-HÜRRİYET MÜCADELEMİZ!

**Türkiye Sosyalist İşçi Partisi
Adana İl Teşkilatı**

Referandum Bir Hukuki Sorun Değil İşçi Sınıfının Acil Demokratik Talebidir

Referandum, Yargıtay Hukuk Daireleri Genel Kurulu tarafından «yasalarımızda böyle bir kurum olmadığı» gerekçesiyle yasaklandı. Bu hukuki işleyişi kısaca bir hatırlayalım.

Sendika seçme özgürlüğünü elde etmek için özellikle son iki yılda olağanüstü bir demokratik mücadeleye girişen işçi sınıfımızın dayatması sonucunda ve sarı şebekelerin yetki hileleri, üye sahtecilikleri artık üstü örtülemez hale geldiği için, Bölge Çalışma Müdürlükleri sorunun çözümünü iş mahkemelerine bırakmaya başladılar. Bazı yurtsever ilerici iş müfettişlerinin de katkısıyla Bölge Çalışma Müdürlükleri, iş mahkemelerine başvururlarken, mahkemenin yetki uyumsuzluğunu «referandum yoluyla çözmesini» de tavsiye ettiler. Nitekim önce İstanbul'daki daha sonra çeşitli bölgelerdeki İş Mahkemeleri ardarda referandum kararları verdiler. Referandum uygulamaları yoğunlaştı. Ardarda yapılan referandumları kahir bir çoğunlukla DİSK sendikaları kazanıyordu. Nitekim 44 referandum uygulamasında 29'unu DİSK'e bağlı sendikalar kazandı.

Burjuva için bu kolay tahammül edilir bir gelişme değildi. İlk Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu sözcüleri yaygaraya başladı. Ardından koro halinde bütün işveren örgütleri «sendikalararası rekabetin ekonomimiz üzerindeki yıkıcı etkilerinden...» dem vurmaya, «referandum uygulamalarına işçi sınıfının henüz hazır olmadığını, işyerle-

rinde çalışma barışının yok olduğunu» ileri sürmeye başladılar.

Ancak çözülen sarı sendikalar, dağılan Türk İş Konfederasyonu, toplu sözleşme masasında karşısında bir DİSK sendikasını görme kâbusuyla uyanıştan kuşkulanan işverenler sonunda konuyu Yargıtay'a götürdüler.

Yargıtay'ın bir dairesi, «yasalarımızda referandum diye bir hukuki kurum bulunmadığı» gerekçesiyle kendisine intikal etmiş bir referandum kararını reddetti ve daha da önemlisi, bundan sonra yapılacak referandumların da önünü kapadı.

Ancak DİSK ve bağlı sendikaları direndiler ve referandumu savundular. Bir başka referandum kararı verildi bir iş mahkemesi tarafından. Sarı şebekelerden biri gene Yargıtay'a itiraz etti ve konu Yargıtay 9. Hukuk dairesince ele alındı. Bu daire örnek bir hukuksal yorumlama yaptı ve «yetki uyumsuzluğunun çözümünde işçilerin serbest iradesini aksettiren gizli oy açık sayım usulüyle referandum tabikati yapılması caizdir» dedi.

Bir önceki Yargıtay Hukuk Dairesinin aldığı karara taban tabana zıt bir karar çıkmış ve işçi sınıfının «fiilen» kazandığı bir hakkın hukuken tes-cili yönünde bir adım daha atılmıştı.

Ancak mevcut hukuk kurallarına göre Yargıtayı iki ayrı dairesinden birbirine zıt iki karar çıktığı için konu Yargıtay Hukuk Daireleri Genel Kurulunca ele alındı. Ve buradan çıkan karar bu

güne kadar işçi sınıfımızın nice mücadelelerle yürüttüğü bir mücadelenin, sendika seçme özgürlüğü mücadelesinin önüne kırılması güç bir hukuki engel dikti. Yargıtay Hukuk Daireleri Genel Kurulu «yasalarımızda referandum diye bir kurum olmadığına» karar verdi ve bundan sonra yapılacak olan referandumları da hukuken yasaklamış oldu.

Olayların kısa özeti bu kadar. Bu gün bulunduğumuz nokta da bu. Ancak vurgulamamız gereken önemli bir nokta daha var.

Burjuva hukuku, dar kapılar içine sıkışıp kalmış, şekilden ibaret bir hukuksal yapıdır. Çoğu zaman hayatın akışının gerisinde kahr ve ters düşer. Üretici-güçlerin gelişmesini önleyen, toplumsal gelişmeyi engellemeye çabalayan ve gerici üretim ilişkilerini korumayı üstlenen bir kurallar manzumesidir.

Ancak tarih boyunca bu konuda olduğu gibi, emekçi kitlelerin mücadelesi toplumu bütünüyle değiştirmeye yönelik olduğu gibi, bütün üst-yapı kurucularını da zorlar. Yasaları ve biçimleri değiştirir.

Referandum konusundaki mücadele de işte bu doğrultuda yürüyecektir şimdi.

İşçi sınıfımız söke söke sürdürdüğü bir mücadele ile sendika seçme özgürlüğünü fiilen kazanmıştır. Hukuken bunun resmen tescili gerekmektedir ve bu şimdilik kapanmıştır.

Ama sadece şimdilik. İşçi sınıfımızın demokratik mücadelesi bu engeli de yıkmasını bilecektir.

Almanya İşine Yaramayan Silâhları Türkiye'ye Veriyor

MC hükümeti, Federal Almanya ile bir anlaşma yapmış durumda, Buna göre Alman emperyalistlerinin ordusunda işe yaramayan, çağdışı kalmış silâh ve askerî malzemeyi Almanya Türkiye'ye verecek.

Bu haber burjuva basın tarafından, allandırılı pullandırılı, «dost ve müttefik Almanya'nın yardımı» şeklinde verilmekte, «Amerika vermezse Almanya verir» propagandası işletilmektedir.

İktidarın emperyalist bir ülkenin işine yaramayan, kendi ordusunda kullanmaya tenezzül etmediği silâhları alması ve bunu bir yardım gibi göstermesi, halkın çıkarlarına ne kadar aykırı davrandığının yeni bir göstergesidir.

Bu bir yana, silâhlanma amacıyla herşeyi yapmaktadırlar. Ülke çapında yoğun bir militarist propaganda sürdürülmekte, Türkiye'nin herşeyden çok silâhlanmaya ihtiyacı olduğu iddiaları hergün yayılmaktadır. Böylece emperyalist silah tekellerine yeni pazar alanları açılmaktadır. İktidarın işbirlikçi, emperyalizme hizmet edici niteliğinin en açık bir göstergesi de silâhlanma konusunda sürdürdüğü politikadır. Hazırlanmakta olan bütçe tasarısında bu yıl da Savunma Bakanlığına muazzam fonlar verilmiş, ulusal gelirin çok büyük bir kısmı silâhlanmaya ayrılmıştır. Halkın alnteri emperyalist tekellerden silâh almaya harcanmaktadır. Alman artıklarının Türkiye'ye verilmesi yolundaki son karar bunu bir kere daha

göstermiştir. Alman emperyalistleri silahları sözde bedava vermişlerdir. Ama bir şart koşmaktadırlar; bu silahlar Türkiye'ye Alman gemileri ile taşınacaktır. Türkiye böylece kendi gemileri ile getirebileceği silâhların navlun ücreti olarak Alman nakliye tekellerine büyük paralar ödeyecektir. İşte «dost ve müttefik Almanya'nın «yardımı». Federal Alman yöneticileri ayrıca bu silahların sadece Nato çerçevesinde kullanılabilmesini de şart koşmuşlardır. Emperyalizmin saldırgan bir örgütü olan Nato'nun Türkiye'nin ulusal çıkarlarına ne kadar aykırı olduğunu söylemeye de gerek yok.

Alman emperyalistleri kendilerinin de üye oldukları Nato içindeki emperyalist planlamaya uygun olarak bir takım eski

silahları Türkiye'ye kaydırıyor, nakliye paralarını Türkiye'den çekiyor ve bunun adı «Alman yardımı» oluyor.

Bütün bu oyunlar Türkiye'nin Nato'dan çıkması gerektiğini çok açık bir şekilde gösteriyor. Nato'ya bağlılık sadece emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin çıkarıdır. Ulusun ezici çoğunluğunun bu işte hiç bir çıkarı yoktur, Nato tersine Türkiye'nin gelişmesine ve bağımsızlığına yönelik bir tehdittir.

Öte yandan bütün bu olaylar, tekelci sermayenin farklı mihraklarının ABD emperyalizmine veya Alman, v.s. emperyalimine yönelen görüşte farklı tercihlerinin de nitel olarak fark göstermediğini ortaya koymaktadır.

CİNAYETLERİN ARKASI KESİLMİYOR

BİR SOSYALİST ÖĞRENCİ DAHA ÖLDÜRÜLDÜ

MC hükümetinin kurulmasından bu yana, iktidarın «özel vurucu gücü» haline getirilen ve «beyaz terör» mangaları olarak örgütlendirilen faşist çeteler tarafından kahpece kurşunlanarak yaralanan Şükrü Bulut arkadaşımız 7 Ocak çarşamba günü öldü.

Onun ölümü «alinyazısı» ile açıklanamaz. O, kendi geleceğini, işçi sınıfının ve

emekçi halk kitlelerinin geleceği ile birleş-tirmiş, bu geleceği yaratma uğrunda demokratik ve sosyalist mücadele içinde yerini almıştı. O, verdiği devrimci kavganın, ölümüne bir kavga olduğunu da biliyordu. Ve bu bilinçle öldü.

Onun ölümü sıradan bir ölüm değildir. Faşizm, onun da cesetini, tırmanışına

basamak yapmak istedi. Ancak, faşizmin inine tıklması ve yok edilmesi mücadelemizde, Şükrü Bulut da diğer şehit arkadaşlarımız gibi anısıyla bizlere güç verecektir.

Sosyalistlerin, ilericilerin, yurtsever öğrenci gençliğin, arkadaşlarının ve ailesinin başsağolsun.

İran'da Şah rejimi yeni cinayet hazırlıkları yapıyor

İran hapishanelerinde 10 yurtsever idama hükümlü

Emperyalizmin, Orta Doğu'daki İsrail'den sonra en saldırgan maşası durumunda olan İran ve onun eli kanlı Şah rejimi bugünlerde 10 yurtsevere idam cezası vermiştir. Dünyanın bütün ilerici, demokrat ve barışçı güçlerinin protestolarına yol açan bu çağ dışı Şah rejiminin çöküşünün son çırpınışlarının bir belirtisi olarak değerlendirilmektedir.

SAVAK işkencelerine, sokaklarda devrimci katliamlarına rağmen İran devrimcileri inatla kavgalarını sürdürüyorlar.

TSİP'nin uluslararası dayanışmanın bir gereği olarak gerici Şah düzenine karşı verdiği mücadelenin birkaç örneği, İran devrimci yayın organlarında da yer almıştır. Bunları İran'lı devrimcilerin teşekkürü ile birlikte sayfamıza alıyoruz.

Öte yandan İranlı Demokratik Öğrenci ve Gençleri'nin yayınladığı Türkiye ve Dünya halklarına Çağrı'yı yayınıyoruz:

TÜRKİYE VE DÜNYA HALKLARINA ÇAĞRI

İran içinde ve dışında «Şah rejimi»nin artan baskı ve terörüne karşı gelişen demokratik mücadele her geçen gün yeni boyutlara ulaşmaktadır. İşçilerin ve öğrencilerin birbirini izleyen ve giderek güçlenen protesto eylemleri bunun açık bir belirtisidir. 7 Aralık İran Devrimci Gençlik Günü, önceki senelere kıyasla bu sene, yurt içinde ve dışında daha geniş yankılar uyandırdı, 7 Aralık gününün bir hafta öncesinden başlayan gösteriler kısa zamanda bütün İran Üniversite, yüksek okul ve liselerine yayıldı. Halkımızın mücadelesinin bir parçası olan bu hareketler rejimin her zamanki çirkin yüzünü gösterdi. Tahran, Tebriz, Hemedan, Babulser, Sağrı, Kaşan, Erak, Gorgan, Semnan şehirlerinde rejim alehtarı gösteriler her zamankinden daha geniş oldu. Halkımız ve dünya halkları bu hareketleri geniş ölçüde destekledi. Gösteriler sırasında polis, SAVAK Kard birlikleri saldırıya geçti. Fakat bu saldırılar, yaralamalar, tutuklamalar ve üniversite sahasında kız kardeşlerimizin namusuna tecavüz edilmesi, İran halklarının hareketinin bir parçası olan bu protesto dalgasını durduramadı... Aksine halkımız rejime karşı mücadelesinde daha azimli ve birlikte hareket etmesini bildi. İşte bu azimli birlik Şah rejimini çileden çıkardı. Şah'ın emri ile SAVAK, yeni işkence kurbanları aramaya başladı. Yine SAVAK mahkeme salonları İran halklarının

Scene'ay az tazarat جوانان و دانشجویان دمکرات در ونیز

değerli evlatları ile dolup taşmaya başladı. İran'ın başta gelen ilerici yazarlarından Naser Rahmanî Nejad'ın kaynar su içirilerek midesi yakıldı. Yine Mahmut Devlet Abadi, Said Sultan Pur ve Mohsen Yelhani adlı yazarlar da pek çok işkencelerden sonra çeşitli hapis cezalarına mahkum edildiler. Ayrıca, bir kız olmak üzere 11 gençten kız 15 yıl hapis ve diğerleri idam cezasına mahkum edildiler. Ama ne işkence, ne hapis, ne idam halklarımızı tuttuğu, özgürlük, bağımsızlık ve devrim yolundan alıkoyamayacaktır. Yıllardan beri halklarımız bunu apaçık göstermiştir. Geçen sene 240 kişi kurşunlandı, birçoğu kayboldu, birçoğu helikopterlerden Kum gölüne atıldı, pek çokları da SAVAK'ın kanlı odalarında can verdi. Halkımız onları saygıyla anmaktadır. 75 Şehitlerinin sembolü olan, Hekmetcu'ların, Golesorhi ve Daneşiyan'ların, Cezani ve Rızai'lerin mücadelesi devam edecektir ve onların taşıdıkları bayrak son ana kadar taşınacaktır.

Halklarımız cani-faşist Şah rejimi ile son ana kadar mücadele edecektir. O Şah rejimi ki, bugün emperyalizmin bölgedeki jandarması ve Orta Doğu'daki karakolu durumundadır... O Şah rejimi ki, yalnız İran halklarının değil, bütün Orta Doğu halklarının başbelası olmaktadır. Bunu açıkça ve defalarca görmekteyiz. Fakat İran halklarının mücadelesi Şah rejiminin devrilmesi, İran'ın bağımsızlığa ve özgürlüğe ulaşması ve İran'ın bir barış ülkesi haline gelmesine kadar yılmadan sürecek tir.

Biz İranlı Demokratik Gençler olarak, Türkiye ve Dünya Halklarına ve bütün demokratik kuruluşlara sesleniyoruz. İran halklarının mücadelesi, Türkiye ve dünya halklarının mücadelesinden ayrı düşünülemez. Bu ortak mücadelede İran'daki bas kı rejiminin kınanmasına, yeni mahkum olan ve işkence görenleri ve halen cezaevinde bulunan 40.000 siyasi tutukluyu müdafaa için yardımcı olmaya çağırırız.

Yaşasın bütün dünya halklarının kardeşliği.

Yaşasın İran ve bütün dünya halklarının anti-emperyalist özgürlük, bağımsızlık savaşı.

Kahrolsun Amerikan emperyalizmi ve yerli ortakları.

Kahrolsun faşizm ve cellat Şah rejimi.
İranlı Demokratik Öğrenci ve Gençler

İranlı Demokratik Gençlik ve Öğrenci Teşkilâtı'nın yayın organı ARMAN'da yer alan ve aynı başlığı taşıyan TEŞEKKÜR: «Türkiye'de kamuoyunu diktatör Şah rejimine karşı silâhlandırmakta ve İran halklarının mücadelesini, emperyalizmin ve diktatörlüğün yayılması aleyhinde desteklemekte olan ve İranlı Demokratik Gençlik ve Öğrenci Teşkilâtı'nın fikirlerini yayınlayan bütün kuruluş ve güçlere, çok değerli yardımlarından dolayı teşekkür etmeyi ARMAN, kendisine görev sayar. Şah rejimiyle mücadelemizde gösterdiği büyük yardımdan dolayı Türkiye Sosyalist İşçi Partisi'ne özellikle teşekkürü bir borç bilir.»

پشیمانان مائوسیت رژیم شاه نیز مزاحمتهای فراوانی برای ایشان بیژه در تجهیز افکار عمومی مردم ترکیه جهت قاع از نبرد والا مردم ایران علیه این جلا خون آشام بوجود آوردند و بدینوسیله دین خود را به این رژیم ادا کردند.

تدراسی

آرمان وظیفه خود میدانند بعنوان ناشر افکار سازمان جوانان و دانشجویان دمکرات ایران از کلیه عناصر و نیروهاییکه در ترکیه جهت تجهیز افکار عمومی مردم ترکیه علیه دیکتاتوری شاه و در جهت پشتیبانی از نبرد خلقهای ایران علیه بساط دیکتاتوری و امپریالیسم کک های نمایانی انجام داده اند، تشکر نماید. مباحثه ما متعلق به حزب سوسیالیست کارگری ترکیه است که در این میان کک های ارزنده ای در این کارزار ضد رژیمی انجام داد.

Angola Halkı Zafer Yolunda İlerliyor

Angola Halk Cumhuriyetine bağlı kuvvetler, son günlerde, ülkedeki yasal hükümete karşı çıkan ve emperyalizmin des teğinde ülkeye yeni sömürgeciliği yerleş tirmeye çalışan karşı devrimci FNLA ve UNITA kuvvetlerine karşı büyük başarı lar elde etmektedirler. Son olarak bu iki örgütün elinde bulunan Ugea kentini de ele geçiren hükümet yanlısı MPLA kuvvetleri böylece karşı devrimcilere büyük bir darbe indirmiş oldular. Bu kentin yakınındaki hava alanı, Amerikalı ve Avrupa lı emperyalist çevrelerin Angola'daki karşı devrimcilere yaptıkları maddi yardımın ulaştırıldığı hava alanıydı. Şimdi bu havaalanının Angola halkının gerçek temsilcilerinin eline geçmesi ile gerici güçler emperyalist yardımlardan büyük ölçüde faydalanamaz duruma gelmişler-

dir. Bu durum onların daha çabuk tesirsiz hale getirilmesine yardımcı olacaktır. FNLA ve UNITA birlikleri her yerde geri çekilmektedir.

Emperyalist mihrakların kışkırttığı savaşın devrimci güçlerden yana dönmesiyle «barış», «ateş kes anlaşması», «ulusal birlik hükümeti» istekleri de ortaya sürülmeye başladı. Düne kadar başkent Luanda'ya topyekün saldırıyla «MPLA'yı Yoketme» edebiyatı yapan FNLA ve UNITA yöneticileri şimdi barış görüşmelerinden yana olduklarını açıklamakta, ABD başkanı Ford da aynı şekilde «Angola'da ulusal birlik» istemektedir. Yenilmeye yüz tutan emperyalistler ve işbirlikçileri şimdi «barış» çığlıkları atmaktadır. Amaçları yok olmaktan kurtulmaktır.

Angola'da iç savaş başladığında sos-

yalist ülkeler ve bütün ilerici güçler MPLA'nın yanında yer aldı. Angola halkını sömürgecilikten ve emperyalizmin boyunduruğundan kurtarmak ve ülkeyi sosyalizm yolunda ilerletmekten yana olan MPLA'yı desteklediler ve destekliyorlar. ABD emperyalizminin sözcüleri bu durumu istismar etmek, sosyalist ülkeleri barışa karşı göstermek için her fırsattan faydalandılar. Sovyetler Birliği'ni ve Küba'yı Angola'ya müdahale etmekle suçladılar. Çünkü Angola'da MPLA'nın zafer kazanması işlerine gelmeyecekti. O zaman yıllardır sömürdükleri Angola halkını artık sömüremeyeceklerdi.

Fakat ne oldu? Çok kısa bir süre içinde ABD'nin ve CIA'nın başından beri Angola'daki karşı devrimcilere yardım ettiği, iç savaşa çok önceden beri müdahale

ettiği ortaya çıktı. Ford; ABD'nin Angola'da karşı devrimci amaçlar için çalışacak kiralık askerlerin yetiştirilmesi için para sağladığını inkâr edecek durumda değilim, demek zorunda kaldı. Amerikan gazeteleri ABD'nin Angola'ya müdahalesinin sosyalist ülkelerin MPLA'ya yardıma başlamasından daha da eskiye dayandığını yazdılar. Angola'da FNLA ve UNITA'nın geriletilmesine paralel olarak ABD emperyalizminin kirli oyunları da ortaya çıktı.

Öte yandan sosyalist ülkelerin MPLA'ya yardım etmelerinin hiçbir eleştirilecek yanı yoktur. Bu destek bir kere Birleşmiş Milletlerin sömürgeciliğin ve yeni - sömürgeciliğin tasfiyesi yolunda aldığı sayısız karara tamamen uygundur. İkinci olarak (Devamı 10. Sayfada)

Emperyalist çevrelerin yeni bir yöntemi

Dünyada savaş tehlikesine yol açan, savaş kışkırtıcıları yapan ve silâhlanmayı teşvik eden güç emperyalizmdir. Emperyalist ülkelerdeki dev ordu-sanayi kompleksleri, devletin üst kesimleri ile birlik içindeki silâh tekelleri, kendi sömürülerini sürdürebilmek için her zaman silâhlanma yarışlarını körüklemişlerdir.

Barıştan, ulusal bağımsızlıktan, demokrasi ve sosyalizmden yana olan güçlerin ve özellikle sosyalist ülkelerin kararlı ve bilinçli barış mücadelesi sonucunda bugün dünya çapında bir silâhsızlanma, silâhlanma yarışına son verme, barışı kalıcı kılma bilinci yayılmaktadır. Emperyalist ülkelerdeki emekçi halk yığınları iktidarların silâhlanma çabalarına artan ölçüde karşı çıkmakta, silâh tekellerinin sömürüsüne son verilmesine talep etmektedirler.

Emperyalist burjuvazi baştan beri silâhlanma çabalarını haklı göstermek için «komünizm tehlikesini»

«Sovyet tehlikesini» bahane etmiştir. Anti-komünizm silâh tekellerinin önemli bir silâhu olmuştur. Şimdi barış ve silâhsızlanma istekleri dünya çapında güç kazanırken, emperyalist çevreler aynı propagandanın yeni bir yöntemine, biçimine başvurmuşlardır. Bu yeni yöntemin özü, Sovyetler Birliği'nin askeri alanda her bakımdan emperyalizmden çok üstün olduğunu yaymaktır.

Son bir iki yıl içinde emperyalist ülkelerin çeşitli yöneticileri ve devlet adamları sık sık bu yolda demeciler vermektedir. Özellikle yüksek askeri yöneticileri, genel kurmay başkanları, savunma bakanları, hatta NATO genel sekreteri çeşitli vesilelerle Sovyetlerin örneğin deniz kuvvetlerinde ya da hava kuvvetlerinde çok üstün olduklarını söylemektedirler. Öte yandan burjuva basını da aynı propagandaya destek olmakta, sık sık emperyalist ülkelerle sosyalist ülkele-

rin savunma güçlerini karşılaştıran ve sosyalist ülkelerin üstünlüğünü gösteren yazılar yayınlanmaktadır.

Bu propagandanın amacı, «komünistler bizi geçti, geri kalmıyalım, sonra bizi yok ederler, onun için daha fazla silâhlanalım, daha çok bomba yapalım» fikrini yayarak, kamuoyunda silâhlanmaya karşı olan tepkileri anti-komünizmin ön yargısıyla tesirsiz hale getirmektir. Asıl amaç ise silâh tekellerinin kârlarını ve sömürüsünü sürdürebilmesidir.

Örneğin ABD'de burjuva nitelikteki Kongrenin çoğunluğu bile silâhlanma harcamalarının azaltılmasını talep etmektedir. İşte bu durumda, silâh tekellerinin varlıklarını sürdürebilmeleri için «Sovyetler bizi geçti» edebiyatı yayılmaktadır.

Sosyalist ülkelerin ve özellikle Sovyetler Birliği'nin savunma gücünün son yıllarda nicelik ve nitelik (Devamı 10. Sayfada)

KISA...

İspanya'da Demokrasi Mücadelesi Güçleniyor

Faşizmin Avrupa'daki son kalesi olan İspanya'daki faşist yönetim giderek zayıflamaktadır. Siyasî tutukluların affedilmesi, siyasî partilerin serbest bırakılması ve benzeri talepler her gün birçok kitle gösterilerinde savunulmaktadır. Muhalefet giderek güçlenmektedir. İspanyol Komünist Partisinin öncülüğündeki Demokratik Cunta adlı cephe örgütü halkın muhalefetini yönlendirmektedir. Öte yandan Bask ve Katalonya'da yeni demokratik cephe örgütleri kurulmuştur. Hepsi de illegal olan bu örgütler mevcut şartlarda yarı legal durumda çalışmakta, faşistler bu örgütlere karşı saldırıya geçmeyi göze alamamaktadır. Gösteri ve mitinglerde halkın talepleri savunulmaktadır. Gizli sendika örgütü olan komünistlerin yönetimindeki İşçi Komisyonlarının son hafta serbest bırakılan lideri Marcelino Camacho, geçen hafta Barcelona'da bir mitingte binlerce kişiye karşı konuşmuştur. Polis çeşitli kentlerdeki gösteri ve mitinglere müdahale edememektedir. Son olarak Madrid'teki metro işçileri greve gitmişler ve bir kiliseyi işgal etmişlerdir.

Batı Sahra Halkı Bağımsızlığını kazanacaktır

Çok zengin fosfat yataklarına sahip olan ve bu yüzden bütün gericilerin ilgisini çeken ve çeşitli tertiplerden sonra Fas ve Moritanya arasında paylaşılan eski İspanyol sömürgesi Batı

Sahra'da bağımsızlık mücadelesi sürmektedir. İspanya'ya her yıl belli bir para vermek şartıyla ülkeye el koymak isteyen Fas ve fırsattan yararlanmak isteyen Moritanya, Sahra halkının güçlü bir direnişi ile karşılaşmışlardır. İlerici Cezayir'in de desteklediği Polisario adlı örgütün, Fas ve Moritanya birliklerine karşı verdiği mücadele her geçen gün güçlenmektedir. Polisario'nun yakında Cezayir'de bir sürgün hükümeti kuracağı ve Sahra'nın bağımsızlığını ilân edeceği söylenmektedir. Sahra halkının bağımsızlık mücadelesi Fas ve Moritanya birlikleri ülkeden kovuluncaya, ülkenin yönetimi Sahra halkının eline geçinceye kadar sürecektir.

Hindistan'da Gericiler Gene Kaybetti

Hindistan'da başbakan İndira Gandhi'nin seçimlerin bir yıl ertelenmesi ve olağanüstü durumun devam etmesi kararı iktidardaki Kongre Partisinin kongresinde onaylanmıştır. Bu durum ülkedeki işbirlikçilere ve gericiye indirilmiş yeni bir darbedir. Kongre Partisi bugün Hindistan'da sağ kanadıyla iktidarda olmasına rağmen, kendi içindeki sol kesimlerin, Komünist Partisinin ve genel olarak halkın baskısıyla ilerici bazı adımlar atmaktadır. Bu ilerici adımlar meyvalarını vermeden seçimlere gidilmesi gerici partilerin işine yarıyacaktır. Ancak gericilerin faaliyetlerini sınırlayan olağanüstü durumun sürmesi gene ilerici güçlerin yararına olacaktır.

Şili'de Faşist Cunta Sıkışıyor

Şili halkını baskı ve terörle ezen faşist Pinochet çetesi son derece sıkışmış durumdadır. Halkın bütün kesimlerinin nefretini üzerinde toplamış olan faşist cuntaya karşı güçlü bir mücadele sürmektedir. Faşistler tarafından devrilen Halk Birliği hükümetinde yer alan partilerin birlikte mücadelesi tarafından yürütülen muhalefet her geçen gün daha geniş emekçi yığınları kucaklamaktadır. Gerek ülke içindeki muhalefet hareketi, gerekse dünya çapındaki anti-faşist güçlerin istikrarlı tavrı, faşist cuntayı ülke içinde ve dünya çapında tecrit etmektedir. Cuntanın kilise ile olan ilişkileri bile bozulmuş, kilise daha demokratik bir yönetimin kurulması gerektiğini açıklamıştır. Son olarak on kadar general Pinochet cuntasına bir muhtıra vererek faşizmden vazgeçilmesi gerektiğini belirtmişlerdir. Şili'deki faşizmin baş dayanağı olan ordu içindeki bu ayrılık Şili faşizminin son derece zayıfladığını göstermektedir. Söz konusu generallerin gerçek bir demokrasiden yana olmadıkları burada önemli değildir. Önemli olan ulusal ve uluslararası anti-faşist güçlerin muhalefeti ve baskısıyla ordu içinde bile bazı güçlerin Pinochet çetesine karşı çıkmalarıdır. Bu önemli bir göstergedir. Halkın mücadelesi karşısında Şili faşizminin içine düştüğü bu sıkışık durum, bütün demokrasi düşmanlarına ders olmalıdır. Halkların demokrasi ve toplumsal ilerleme yolunda sürdürdüğü mücadelelerin önüne engel olmak isteyen herkesin sonu hüsrân olacaktır.

ENTERNASYONALİZM UZERİNE

III.

Geçtiğimiz iki yazıda, genel olarak proletarya enternasyonalizminin ne olduğundan, objektif temelinden, ilkelerinden, tarihsel gelişiminden, enternasyonalizme bağlılığın onun özünü kavramak olduğundan, bu yüzden de yanlış enternasyonalizm anlayışlarının aşılması gerektiğinden söz edildi.

Bu yazılarda, enternasyonalizmin gelişmesi özetlenirken, proletarya enternasyonalizminin, dönemin şartlarına ve gereklerine göre farklı örgütlenme biçimleri, farklı işlerlikler ve stratejiler kazanabileceği, ancak temel ilkelerinin hep aynı kaldığı vurgulandı. Örneğin, Birinci İkinci ve Üçüncü Enternasyonaller işçi sınıfı enternasyonalizminin belli örgütlenme biçimleriydi. Ancak 1943'de, yeni şartlar ve yeni biçimler gereğini ileri sürerek kendisini lâğveden III. Enternasyonal'den sonra, enternasyonalizm kavramının, dünya partilerinin ortaklaşa eylemi ve birliğinin somutlanması nasıl olmuştur?

Yaygın bir yanlış, III. Enternasyonal'le birlikte enternasyonalizmin sona erdiğini, veya zayıfladığını sanmaktır. Bu sanı, bir yandan milliyetçi düşüncelere ve tortulara, öte yandan marksizmlenin, «somut durumun somut tahlilinden» çıkan somut biçimler ilkesine güvensizliğe dayanır. Bugün, dünyanın üçte birinin sosyalist olmasına vardırıan devrimci sürecin ve mücadelenin başta gelen örgütü şüphesiz ki III. Enternasyonal olmuştur. Ancak 1943'lere gelindiğinde ve tek sosyalist ülke yerine, artık dünya sosyalist sistemi doğarken, dünyanın yeni koşullarında çeşitli ülkelerin partilerinin gelişmeleri o dönem şartlarında Enternasyonaller biçiminde bir örgütlenmeyi değil, yeni biçimleri gerektiriyordu. Nitekim, Birinci Enternasyonalin Engels tarafından «yeni şartlar» ileri sürülerek lağvedildiğini hatırlayalım.

1947—1956 yılları arasında dünyanın çeşitli işçi sınıfı partilerinin enternasyonal dayanışması **Kominform** aracılığıyla yürütüldü. Kominform bir dünya partisi niteliğinde değil, komünist ve işçi partilerinin temsilcilerinden meydana gelen bir danışma bürosu niteliğindedir. Büro, çeşitli partilerin çalışmalarının ahenkleştirilmesini, karşılıklı deney aktarımını ve çeşitli sorunlar karşısında başvurulduğunda - tavsiye çözümlerini sağlıyordu.

1957'den bu yana ise, kardeş partiler arasındaki ilişkiler ve enternasyonalizm ilkesinin ve ruhunun somutlanması «Danışma toplantıları» biçiminde olmak tadır. Çok sayıda partinin katıldığı bu toplantılarda, sosyalist hareketin sorunları tartışılmakta, ortak kararlar alınmakta ve partiler, iki toplantı arasında, bu ortak kararlar ışığında ve çerçevesinde çalışmaktadırlar.

Bu türden toplantılar 1957, 1960 ve 1969 toplantılarıdır. Her üçü de Moskova'da yapılmıştır.

1957 yılında Moskova'da yapılan Komünist ve İşçi Partileri Danışma Toplantısı iki bölümlü olmuştur. İlkine 12 sosyalist ülkenin partileri katılmış, hemen ardından 64 ülke partisinin delegasyon-

larının katıldığı dünya partileri toplantısı gerçekleşmiştir. Bu toplantıda, içinde bulunduğumuz çağın kapitalizmden sosyalizme geçiş çağı olduğu açıklanmıştır. Toplantı sonunda, bir ortak bildiri halinde, bütün dünya halklarına bir barış çağrısında bulunulmuştur. Aynı zamanda da çeşitli dillerden yayınlanacak uluslararası bir dergi çıkarılması kararlaştırılmıştır. Bu dergi her ay 24 dilde, 1958 yılından beri çıkarılmakta ve yazı kurulunda 51 partinin temsilcileri bulunmaktadır.

Bundan sonraki Danışma toplantısı 1960'da olmuştur. Bu toplantıya 81 ülkenin partileri katılmıştır. Bu toplantıda çağımız şu şekilde nitelenmiştir: «**Temel muhtevası, Büyük Sosyalist Ekim Devrimiyle Başlayan kapitalizmden sosyalizme geçiş olan çağımız, iki zıt toplumsal sistemin mücadelesi çağıdır; sosyalist devrimler ve ulusal kurtuluş devrimleri çağıdır; emperyalizmin çöküş, sömürgelelerin sisteminin tasfiyesi çağıdır: artan sayıda halkların sosyalizm yoluna geçiş çağıdır sosyalizmin dünya çapında zafere çağıdır.**»

Nihayet son toplantı, 1969 yılında Moskova'da yapılmıştır.

1969 toplantısı dünya sosyalist hareketi için bir dönüm noktası sayılmaktadır. Bugün 7 yıl sonra hemen hepsi doğrulanmış olan çeşitli kararlar alan ve yorumlar yapan bu toplantı üzerinde bu yazıda özellikle durulacaktır.

1969 DANIŞMA TOPLANTISININ ÖNEMİ

Bu toplantıda alınan kararların, dünya devrimci sürecinin başarılı ve hızlı şekilde ilerlemesine yaptığı katkılar ve dünya çağımızın çözümlenmesindeki kesin başarısındadır. Toplantıdan 7 yıl sonra, 1969 toplantısındaki karar ve eğilimler doğrultusunda atılan adımlar ve uygulanan politikalar, somut ürünlerini dünyanın dört bir yanında vermiş, detant politikası kendisini dosta düşmana kabul ettirmiş, Hindi Çini emperyalizmi kovmuş ve sosyalist kuruluşa geçmeye başlamış, Afrika'da sömürgecilik tasfiye olurken, devrimci, ilerici, sosyalist iktidarlar, emperyalizmin bütün baskılarına rağmen güçlenmiş, öte yandan da Çin Yöneticilerinin ve özünde milliyetçi ve burjuva kuyrukçusu tüm sosyal-demokrat çizgilerin bilinçli sabotajlarına rağmen, genel eğilim sosyalist hareketin birliğinin daha da geliştirilmesi doğrultusunda olmuştur.

1969 toplantısı, günümüz koşullarında proleter enternasyonalizminin somutlanmasının en iyi biçimlerinden birinin de bu türden Danışma Toplantıları olduğunu göstermiştir. Şubat ayı için hazırlanmakta olan ve yapılacağı kesinleşen Avrupa partileri toplantısından sonra, önümüzdeki yıllarda yeni bir dünya Partileri danışma toplantısı yapılması ihtimali kuvvetlidir.

1969 Danışma toplantısı (Moskova

Zirvesi diye bilinen toplantı) sosyalist hareketin tüm temel sorunlarına değinmiş ve 17 Haziran 1969'da kabul edilen ortak metinde «**EMPERYALİZME KARŞI SAVAŞIN BUGÜNKÜ AŞAMASINDA, KOMÜNİST PARTİLERİN, İŞÇİ PARTİLERİNİN ve BÜTÜN DİĞER ANTIEMPERYALİST GÜÇLERİN BİRLEŞİK EYLEMİNİN GEREKTİRDİĞİ GÖREVLERİ**» özetlemiştir.

Bu metinde, çağımızın ve dünyamızın, özellikle de sosyalist hareketin ve dünya devrimci sürecinin tüm önemli sorunları gündeme getirilmiş ve yol gösterilmiştir. 1969 Danışma toplantısı kararları, sosyalizmin biliminin ve enternasyonalizm ilkesinin önemini somut belgeleridir.

TOPLANTIYA KATILAN PARTİLER

5 Haziran 1969'dan 17 Haziran 1969'da kadar süren toplantıya, 75 ülkenin komünist ve işçi partileri katılmıştır. (Kısa bir hatırlatma yapacak olursak, 1921 yılında dünyada 34, 1928'de 46, 1935'de 61, 1957'de 75, 1970'de 89 komünist ve işçi partisi vardı.)

Çin ve Arnavutluk Komünist Partileri, çağırıldıkları halde 1969 toplantısına katılmamışlar, Küba Komünist Partisi ve İsveç Sol Komünist Partisi konferansa yalnızca gözlemci olarak katılmışlardır.

1969 Danışma toplantısına katılan Partiler şunlardır:

ABD Komünist Partisi, Almanya Komünist Partisi (Federal Almanya) Almanya Sosyalist Birlik Partisi (Alman Demokratik Cumhuriyeti), Arjantin Komünist Partisi, Avusturya Komünist Partisi, Batı Berlin Sosyalist Birlik Partisi, Belçika Komünist Partisi, Bolivya Komünist Partisi, Brezilya Komünist Partisi, Bulgaristan Komünist Partisi, Büyük Britanya Komünist Partisi, Cezayir Sosyalist Öncü Partisi, Çekoslovakya Komünist Partisi, Danimarka Komünist Partisi, Doğu Pakistan Komünist Partisi, Dominik Komünist Partisi, Ekvator Komünist Partisi, Finlandiya Komünist Partisi, Fransız Komünist Partisi, Yunanistan Komünist Partisi Guadelup Komünist Partisi, Guatemala İşçi Partisi, Guyana ilerici Halk Partisi, Güney Afrika Komünist Partisi, Haiti Birleşik Komünist Partisi, Hindistan Komünist Partisi, Honduras Komünist Partisi, Irak Komünist Partisi, İran Halk Partisi, İspanya Komünist Partisi, İsrail Komünist Partisi, İsviçre İşçi Partisi, İtalya Komünist Partisi, İrlanda İşçi Partisi, Kanada Komünist Partisi, Kıbrıs Çalışan Halkın İlerici Partisi, Kolombiya Komünist Partisi, Kosta Rika Öncü Halk Partisi, Kuzey İrlanda Komünist Partisi, Lübnan Komünist Partisi, Lesotho Komünist Partisi, Lüksemburg Komünist Partisi, Macar Sosyalist İşçi Partisi, Martinik Komünist Partisi, **Meksika Komünist Partisi**, Moğol Halkın Devrimci Partisi, Fas Özgürlük ve Sosyalizm Partisi

Nikaraguay Sosyalist Partisi, Nijerya Marksist—Leninistleri, Norveç Komünist Partisi, Panama Halk Partisi, Paraguay Komünist Partisi, Peru Komünist Partisi, Polonya Birleşik İşçi Partisi, Portekiz Komünist Partisi, Porto Riko Komünist Partisi, Reünyon Komünist Partisi, Romanya Komünist Partisi, Salvador Komünist Partisi, San Marino Komünist Partisi Seylan Komünist Partisi, Sovyetler Birliği Komünist Partisi, Sudan Komünist Partisi, Suriye Komünist Partisi, Şili Komünist Partisi, Tunus Komünist Partisi, Türkiye Komünist Partisi, Uruguay Komünist Partisi, Ürdün Komünist Partisi Venezuela Komünist Partisi Ayrıca güvenlik açısından adları verilmeyen iki parti daha toplantıya katılmıştır.

KONFERANSTA ONAYLANAN BELGELER

Konferans «**Emperyalizme karşı savaşın bugünkü aşamasında, Komünist Partilerin, İşçi Partilerinin ve bütün diğer antiemperyalist güçlerin Birleşik Eyleminin Gerektirdiği görevler**» adlı bir belgeyi onaylamıştır. Bu Ana belgeyi sadece Dominik Komünist Partisi desteklememiş, ayrıca Avusturya, İtalya San Marino ve Reünyon Komünist Partilerinin delegeleri ana belgenin 4. maddesiyle tam uyuşma durumunda olmadıklarını bildirmişlerdir. (4. madde, antiemperyalist güçlerin birleşmesinde en önemli etkenin Komünist ve İşçi Partilerinin birliği olduğunu açıklayan, proletarya enternasyonalizminin çeşitli konularına değinen maddedir.)

Konferansta ayrıca, ana metinden başka, «Vladimir İlyiç Lenin'in yüzüncü Doğum Yıldönümü» adlı çağrı, «Viet-Nam için Bağımsızlık, Özgürlük ve Barış» adlı çağrı, «Barışçı Savunma çağrısı» kabul edilmiştir. Güney Viet-Nam Cumhuriyeti geçici Devrim hükümetine Toplantı adına telgraf çekilmiş; İsrail saldırısı karşısında Arap halklarının haklı mücadelesini desteklemeyi öneren bir bildiri ve Yunanistan'daki zulüm ve işkenceyi yeren bir başka bildiri, Endonezyalı gerici güçlerin saldırılarına maruz kalan Endonezyalı komünistlere bir sesleniş, Haiti'de vahşice öldürülen demokratlar ve komünistler anısına bir demeç ve siyasal tutukluların serbest bırakılması talebi yaşılanmıştır.

1969 DANIŞMA TOPLANTISININ TEMEL GÖRÜŞLERİ

1969 Danışma toplantısının özü, ana metinden çıkarılabilir. (Bu metin ve karar metinler. Haberi yayınlar arasında «Zirve Konferansı» adıyla yayınlanmıştır.) Ana metin dört bölümlüdür. Birinci bölümde dünyanın bugünkü durumu bir tesbiti yapıldıktan sonra, emperyalizm olgusu ve antiemperyalist ittifakı üzerinde durulur. Bu bölümün sonuc

«Emperyalizmin uyguladığı kuvvet politikası ile onun gerçek olanakları arasındaki çelişki de, zaman ilerledikçe gün ışığına çıkmaktadır. Emperyalizm ne yitirdiği tarihsel inisiyatifi ele geçirebilir, ne de dünya gelişiminin tersine çevirebilir. İnsanlığın gelişme yönü, dünya sosyalist sistemi, uluslararası işçi sınıfı ve bütün ilerici güçler tarafından tayin edilmektedir.»

«İşçi sınıfı, demokratik ve devrimci güçler, halklar; emperyalizmin, insanlığı daha da büyük felaketlere sürükleyebilecek caniyane eylemlerine bir son vermek üzere birleşmek ve birlikte hareket etmek zorundadırlar. Saldırganları durdurmak, insanlığı emperyalizmden kurtarmak, işçi sınıfının barış, demokrasi, ulusal bağımsızlık ve sosyalizm için verdiği savaşa katılmak bütün antiemperyalist güçlerin görevidir.» (Zirve Konferansı, Habora yay 37 : 37 - 38) şeklinde özetlenmiştir.

İkinci bölümde, dünya sosyalist sistemi ve antiemperyalist savaşta dünya sosyalist sisteminin en kararlı güç olduğu üzerinde durulur. Bu bölümde çağımızın devrimci sürecinde, aynı zamanda proletarya enternasyonalizminin de temel haline gelen, dünya sosyalist sistemi, uluslararası işçi sınıfı hareketi ve ulusal kurtuluş hareketinin üçlü bütünlüğü açıklanır ve şöyle özetlenir :

«Antiemperyalist savaşın açılımı için, sosyalist sistem, işçi sınıfı, ve ulusal kurtuluş hareketi güçleri arasındaki birlik, büyük bir önem taşımaktadır. (Aynı kitap, sf : 57)

Üçüncü bölüm, 1969'dan bu yana, geniş ölçüde uygulanmakta olan, komünistlerin barış, özgürlük ve ilerleme için bütün ilerici güçlerle ittifakı politikasını belirler. Dünyadaki çeşitli olay, gelişme ve mücadelelerle ilgili olarak bir sıra somut öneri de getiren bu bölümün özeti şöyle vermek mümkündür : «Komünistler, bütün ilerici, yurtsever ve barışçı güçlerle, ulusal, bölgesel ve uluslararası düzeyde eylem birliğinin hazırlanması ve gerçekleştirilmesi için, en demokratik eylemleri uygulamaktan yandırlar.» (Aynı kitap, sy : 70)

Nihayet ana metnin dördüncü bölümünde komünist hareketin birliği, proletarya enternasyonalizminin ilkeleri ve kardeş partiler arasındaki ilişkiler ve eylem birliği açıklanır ve somutlanır.

Ana metin şöyle sona ermektedir : «Emperyalizme karşı mücadele uzun ve çetin bir kavgadır. Amansız sınıf savaşları bizi bekliyor. Emperyalizme ve dahil gericiğe karşı hücumlarımızı güçlendirelim. Devrimci ve ilerici güçlerin zaferi kesindir.

Sosyalist ülke halkları, işçiler, kapitalist ülkelerin demokratik güçleri, yeni kurtulmuş ve ezilen halklar! Barış, ulusal kurtuluş, sosyal gelişim, demokrasi ve sosyalizm için emperyalizme karşı verilen savaşta birleşelim.» (Aynı kitap, sf : 76)

ÖNEMLİ BİR AŞAMA VE SONUÇLARI

Bugün halâ dünya sosyalist hareketine ışık tutan ve yol gösteren 1969 toplantısı ve bu toplantının metinleri, daha sonra toplantıda varılan sonuçların ve alınan kararların, beliren eylem çizgisinin doğruluğunun çeşitli olaylarla ispatlanmasıyla da önem kazandı.

Bu toplantıda tüm sorunların ele alınması doğal, ancak şu temel amaçlara erişildiği söylenebilir :

Toplantı, dünyanın bugünkü devrim-gelişim aşamasının başlıca sorunlarını derinlemesine bir marksist-leninist çözümleme getirdi. Çağımızın temel özelliğinin ve ana eğilimlerinin kapitaliz-

den sosyalizme geçiş olduğu konusundaki Komünist Partilerinin ve işçi partilerinin tezlerinin doğruluğunu pekiştirdi. Zaten bu tezler, özellikle 1975 yılı içinde çok daha hızlı gelişen olaylarla, birkere, daha doğrulandı.

— 1969 Danışma toplantısı, çağımızda antiemperyalist mücadelenin platformunu belirledi ve dünya sosyalist sistemi, uluslararası işçi hareketi ve ulusal kurtuluş hareketi üçlü bütünlüğünün temel yönelimini, bu bütünlüğün temelini ve bu bütünlük üzerinde inşa edilecek mücadelenin yenilmezliğini ortaya koydu. Son yılların gelişmeleri, Toplantının vardığı ve açıkladığı bu sonucu da defalarca doğruladı.

— Bütün antiemperyalist güçlerin eylem birliğinin başlıca şartı olarak uluslararası dayanışma ilkesinin önemini belirtti. Yine 1970'li yılların mücadeleleri ve sonuçları, bu ilkeyi de sonuna kadar doğruladı.

— Bu toplantı uluslararası hareketin, Partilerin, birliğini güçlendirdi.

1969 toplantısından bu yana geçen süre içinde emperyalist ülkeler arasında çelişkiler doğduğu, emperyalist-kapitalist ülkelerin ekonomik ve sosyal bunalmılarından kurtulamadıkları, bu ülkelerin işçi hareketlerinin yükseldiği emperyalizme karşı mücadelenin şiddetlendiği ve Asya'da, Afrika'da kesin başarılar elde ettiği görüldü. Vietnam, Kamboçya— Laos, tüm Hindî Çin'i, emperyalizmin boyunduruğundan kurtuldu. Avrupa'da son faşist kaleler düştü, sömürgeciliğin son kırıntıları, Afrika'da, yerini devrimci rejimlere bırakarak tasfiye oldu.

Aynı şekilde, sosyalist ülkelerde, yeni toplumun kuruluşu hızla gelişti ve yeni aşamalara ulaştı. Detant politikasının anlamı ve önemi kavrandı. Detantın ulusal kurtuluş hareketlerine ve dünya devrimci sürecinin gelişmesine (değil bazıların sandığı gibi bunu engellemek) ne kadar yararlı olduğu somut örneklerle, bizzat hayat tarafından denenerik görüldü.

Uluslararası işçi hareketinin yükselişi ise; grevlerin artışı, Avrupa'da ve dünyada komünist partilerinin güçlenişi, işçi sınıfının bilinçlenmesinin ve örgütlenmesinin hızlanmasıyla doğrulandı.

Konferansın en önemli yanı, hatta özü, denebilir ki, antiemperyalist mücadelede önerdiği geniş cephe politikası oldu. Ancak bu geniş cephenin ilkelerden taviz demek olmadığı da her defasında belirtildi.

BİRKAÇ TEMEL KONU

1969 Toplantısının belkemiğini teşkil eden birkaç temel konu üzerinde daha etraflı durmakta yarar vardır.

Ana metin, çağımızın kapitalizmden sosyalizme geçiş çağı olduğunu tesbit ederken, aynı zamanda «dünya emperyalist sisteminin de güçlenmemekle birlikte ciddi ve tehlikeli bir düşman olarak ayakta durduğunu» açıklamaktadır (sf : 17) Böylece Mao'cu «Kağıttan kaplan teorisi»nin karşısına gerçekçi, somut durumu hesaba katan ve bu somut duruma uygun somut çözüm getiren bir tutum çıkmaktadır. Ancak emperyalizmin dünya ölçüsünde sürüp giden saldırganlığının bir savaşa kolay kolay dönüş-

meyeceği de, Toplantıda yapılmış objektif bir tesbittir.

Emperyalizmin çözülmesi, ana metinde oldukça ayrıntılı ve somuttur. Ama «emperyalizmin uyguladığı kuvvet politikası ile onun gerçek olanakları arasındaki çelişki de, zaman ilerledikçe gün ışığına çıkmaktadır. Emperyalizm ne yitirdiği tarihsel inisiyatifi ele geçirebilir, ne de dünya gelişimini tersine çevirebilir. İnsanlığın gelişme yönü, dünya sosyalist sistemi, uluslararası işçi sınıfı ve bütün ilerici güçler tarafından tayin edilmektedir.» (sf : 20)

Orta Doğu, Avrupa, Akdeniz, Uzak Doğu, Afrika, Latin Amerika, hep emperyalizmin planlarına dahil olan bölgeler olmakla birlikte, 1969'daki tesbite göre, bütün bu bölgelerde emperyalizm darbeler yemektir ve yiyecektir. Sonradan gelişen olaylar bu tesbitlerin ne kadar doğru olduğunu göstermiştir. NATO, SE-ATO, CENTO gibi emperyalist paktların da sarsıntı geçirdiği ana metinde ileri sürülmektedir. (sf : 31) Nitekim son yılların olayları bu tesbitin doğruluğunu da kesinleştirmiştir.

Yapılan çözümlemeye göre, emperyalizmin çelişkileri her yönde artmaktadır. Emperyalizm gitgide geniş kitlelerle, «kol ve kafa emekçilerinin, halkların, ve ulusların çeşitli sosyal tabakalarının hayatı çıkarlarıyla» daha fazla çatışma durumuna girmektedir (sf : 37)

Şu halde saldırganları durdurmak, insanlığı emperyalizmden kurtarmak için mücadele bütün antiemperyalist güçlerin görevidir. Böylece geniş antiemperyalist mücadele cephesi gereği ortaya konur.

Bu geniş anti emperyalist cephe, en temelinde dünya sosyalist sistemi, uluslararası işçi hareketi ve ulusal kurtuluş hareketi üzerine kuruludur.

Antiemperyalist mücadele stratejisi böyle konulduktan sonra, tekeli kapitalin ve onun politik gücünün karşısındaki mücadele de, içeride, çalışan kitlelerin bir cephe hareketi olmaktadır. 1969 Toplantısında, ana metinde belirtilen ve ortaklaşa onaylanmış noktalardan biri, sosyalist hareketin mücadele ilkesidir. Burada önerilen yine, işçi sınıfının, tekelin baskısını sırtında duyan tüm sınıf ve tabakalarla ortak mücadelesidir. strateji «çalışan sınıfın bütün parti ve sendikalarının birleşmiş eylemi» olarak belirlenmiştir (sf : 46).

Tekelci politikalar, küçük ve orta tarımcıları, çalışan, emekçi kentli halkı, aydınların önemli bölümünü, gençliği, kadınları gün geçtikçe daha fazla ezecek kitle eylemlerini ve çelişkilerin artmasını doğurmaktadır. Böylece «demokrasi ve sosyalizm için, emperyalizme karşı birleşik eylem, günün en önemli olayı olmaktadır.» (sf : 50) Öte yandan geniş ilişkiler ve eylem birliği yoluyla din-dar halk kesimleri dahi «büyük sosyal dönüşümlerin gerçekleştirilmesinde etkin bir güç olabilirler» (sf : 50)

«Antiemperyalist, ve antitekelci birleşik eylem döneminde, bütün demokratik eğilimlerin, tekelin ülke ekonomilerinde oynadıkları rolü kesinlikle sınırlayabilecek, büyük kapitalin gücüne son verebilecek, köklü ekonomik ve politik dönüşümleri gerçekleştirebilecek ve sosyalizm için sürdürülen mücadeleye en uygun koşulları sağlayabilecek bir eylem birliğini kurabilmeleri için gerekli olanaklar yaratılmıştır. Bu demokratik

birlikte, başlıca güç işçi sınıfıdır... Komünistler, parlamenter eylemin bütün olanaklarını kullanırken, demokrasi ve sosyalizm için mücadelede kesin faktörün bütün çalışan halkın ve işçi sınıfının kitle hareketleri olduğunu belirtmektedirler.» (sf : 50 - 51) «ulusal gelişim, sosyal ilerleme, yeni sömürgecilerin entrikalarına karşılık verebilme görevlerini gerçekleştirebilmesi için, halk eylemini yükseltmek, proletarya ve köylülerin rolünü artırmak, çalışan gençlik, aydınlar, kentli orta tabakalar ve demokratik ordu çevrelerinin —bütün yurtsever ve ilerici güçlerin— yeniden biraraya getirilebilmesi gerekmektedir. Komünist ve işçi partileri işte böyle bir birlik için çağrıda bulunuyorlar.» (sf : 55)

Yine aynı stratejinin parçası olarak sosyal demokratlara karşı tavır da şöyle belirlenmiştir :

«İşçi sınıfının birliğine kesin önem veren komünistler ise, bugün ileri bir demokratik rejimin, gelecekte ise sosyalist sistemin kurulması için, sosyalistlerle sosyal demokratların işbirliğini gözetmektedirler. Bu işbirliğini gerçekleştirebilmek için herşeyi yapacaklardır. Bunun gibi, toplumun yenileşmesinden yana olan diğer demokratik parti ve örgütlerle de işbirliği yapmayı uygun bulurlar. Elbette ki bu yolda ilerleyebilmek için, sosyalist partilerin ve sosyalizmden yana olan diğer politik örgütlerin, burjuvaziyle sınıf dayanışması politikasından kesin olarak kopmaları ve barış demokrasi ve sosyalizm için savaşta etkin bir politika izlemeleri zorunludur.» (sf : 45)

1969 Danışma toplantısında önerilen ve çeşitli partilerce uygulanan bu politikanın ince ayırım noktası, ana metnin yukarıya aktardığımız bölümünün son cümlesinde düğümlemektedir. Gerçekten de, bu politika Batı ülkelerinde anti-monopolist mücadeleyi «ileri demokrasi» mücadelesini güçlendirmiştir. Ancak bu yolda ilerlenebilmesi ve kesin başarı şüphesiz ki metinde belirtildiği gibi «sosyalist partilerin ve sosyalizmden yana olan diğer politik örgütlerin burjuvaziyle sınıf dayanışmasından kesin olarak kopmaları» ile mümkün olacaktır ve araç da bu olacaktır.

1969 toplantısındaki önemli tartışmalar ve varılan önemli kararlar sosyalist mücadeleye ışık tutuyor. Bu kararların bir bilançosu şüphesiz ki önümüzdeki günlerde Avrupa partileri toplantısı münasebetiyle, daha ilerde de benzeri Danışma toplantılarında yapılacak, politikalar yeniden gözden geçirilecektir.

Bizim için önemli olan, enternasyonalizm meselesinin geniş ölçüde gündeme geldiği ve çizgilerin bu çerçevede bir ilk billurlaşma sürecine girdikleri bir dönemde, enternasyonalizmin boş bir laf ve kavramdan ibaret olmadığını bilmek, dünyanın 1969'da sayıları 85 olan, bugün bundan çok daha yüksek olan Partiler topluluğunun eğilimlerinin, kararlarının, hareket içindeki yerlerinin bilgisiy-le, meseleye daha sağlıklı yaklaşabilmektir. O zaman savunduğumuz çizgiler de netleşeceği gibi, muhtevaya ve temelle kavuşacak, işçi sınıfı enternasyonalizmine kavrayış, yorumlayış ve Türkiye pratiğine uygulama tarzı ideolojik ve pratik birlik ve ayrılık noktalarının altını çizerek, sosyalist hareketimizin birliğinin sağlanmasında başta gelen mihenk taşlarından biri olacaktır.

Maoculuk Uluslararası Gericiğin Hizmetinde

Bilimsel sosyalizmin kurucuları Marks-Engels'in doğayı ve toplumu kavrama, değiştirme yöntemi olarak diyalektik materyalizmi keşfettikleri çağ, proletaryanın geleceğin ileri toplum düzeninin müjdecisi ve kurucusu olacağı gerçeğinin evrensellik kazandığı çağdır.

Bu doğrultuda oluşan partilerin, gide rek 1. Enternasyonalin kuruluşu, işçi sınıfı hareketinin yaygınlaşp güçlenmesiyle birlikte başlar. O dönem, önemli ölçüde ütöpic sosyalizmden etkilenen görüşler, işçi hareketinin yönelimini hayalci de gerlerle saptırma yolunda çabaları da beraberinde getirir.

Marks'a Felsefenin Sefaletini, Engel'e Anti-Dühring'i yazdıracak kadar, diyalektik materyalist metodun yerleştirilmesi ve sapmalarla mücadele gündemeydi ve önemliydi.

SBKP tarihinin çeşitli derslerle dolu deneyleri ve her yazdığı işçi hareketine düşman çizgilerle mücadele destam olan Lenin'in eserleri bu konuda günümüze ışık tutmaktadır. Sosyalist partilerin burjuvaziyle mücadele ederken, o mücadeleye ray değiştirmek isteyen eğilimlerle de mücadele etmeleri, iktidar kavgasının vaz geçilmez bir gereği olagelmektedir.

Günümüzde sosyalizmin dünya çapında ilerleyişi, dünyanın üçte birinde amacına yaklaşması, büyük ölçüde diğer ülkelerde egemen güçleri iktidar edemez duruma düşürmesi, bu yolda işçi sınıfı hareketinin, kendine ayakbağı olan düşünce ya da sapmalara karşı mücadele ile çelikleşip, arınmasıyla mümkün olabilmektedir, olmaktadır. İşçi sınıfı partileri için emperyalizme karşı mücadele, özellikle çeşitli şekillerde yansıyan sapmalarla mücadele ile birleştirildiği zaman tutarlık kazanmaktadır.

Sosyalistlerin, işçi sınıfı hareketini yürütme ve yönlendirmede, onu iktidar mücadelesine tutuşturacak partinin güçlendirilmesinde önlerine çıkan «sosyalist» maskeli ideolojik çizgilerden biri de şüphesiz «sol» revizyonizm ve onun ilerletilmiş biçimi Maoculuktur.

Sosyalist hareketi, burjuva ve küçük-burjuva eğilimlerin etkisinden korunmanın gereği, sapmalarla mücadelede «sol» revizyonizme yani Maoculuğa karşı mücadele bir kere daha öne çıkıyor, görev olarak önümüzde duruyor.

Biz burada Maoculuğun en belirgin siyasetini ve emperyalist çevrelerin, «Batı»nın anti-komünist kampanyasına nasıl katıldığını, nasıl sosyalizm düşmanı kesildiğini örneklemeye çalışacağız.

MAOCULUK NEDİR?

Köylülüğün ağır bastığı bir ülke olan Çin'de Maocu fikirlerin küçük-burjuva sınıf karakteri hemen göze çarpmaktadır.

Daha belirgin bir başka olgu «sol» revizyonizmin yani Maoculuğun bu sınıf karakterinin çağımızda objektif olarak, za-

man zaman da subjektif olarak onu emperyalizmle çıkar birlikleri aramaya sürüklenmesidir.

Son on yıl içinde maceracı eğilimleri ile bilimsel sosyalizmi revize eden Maoculuk, geniş ölçüde ütöpic sosyalizmden, anarşizmden, troçkizmden ve narodizmden kaynaklanmaktadır. Bu eklektisizm onu giderek dünya sosyalist hareketine yabancı kılmakta, dışına düşürmektedir.

Maoculuk ütöpic sosyalizmden kaynaklanmaktadır çünkü, geleceğin toplumunun ön şartlarını hazırlamadan üstyapısal zorlamalarla sınıfsız topluma geçilebileceğini savunmaktadır.

Anarşizmden kaynaklanmaktadır, çünkü partiyi, ordu ve gençlikle karşı karşıya getirerek sınıf bilincini mekanik bir biçimde diri tutmaya çalışmakta, proletarya diktatörlüğünü, devletin proleter karakterini örselemektedir.

Troçkizmden kaynaklanmaktadır, çünkü «savaşın» devrime yol açacağı teorisıyla dünya halklarını maceranın ateşine atmak istemektedir.

Narodizmden kaynaklanmaktadır, çün kü terörle popülizmi birleştirmekte, hem «parti karargahları bombalansın», hem «yüz çiçek açsın, yüz, fikir yarışsın» demektedir. «Kitlelerin öğrencisi olun» derken pratikte metafizik yorumlu popülizme düşmektedir.

Bunlara ek olarak, tek ülkede sosyalizmin kuruluşu ve sosyalizmin sistemleşmesine, kapitalizmden sosyalizme geçiş çağı olan çağımıza damgasını vuran, bu yolda büyük çabaları olan Sovyetler Birliğine, bu düşmanlık tohumu ekenlerin adlarını sosyalist sifati ile anmak antileninist bir tutum olur.

Bilimsel sosyalizmi, onun toplum ve devlet düzenini gözden düşürmeye çalışıp uluslararası sosyalist hareketin birliğini yıpratma savaşında «Batı»nın çağdaş anti-komünizm tezgâhtarlarının doğal ortaklarından birisidir. «sol» revizyonizm. Ve onun ilerletilmiş biçimidir Maoculuk.

SINIF SAVAŞI VE DEVRİM

Maoculara kalsa sınıf savaşı sadece sosyalist toplumda değil, komünist toplumda da şiddetlenir. Yani komünist toplumda da uzlaşmaz iki temel sınıf olacaktır ve komünist toplumdaki sonra daha ileri bir üretim biçimini belirleyecek proletaryadan daha devrimci bir başka güç doğacaktır. Mantiki sonuç olarak proletaryanın gericileşeceği vs. gibi tezlerin ciddiye alınacak bir tarafı var mıdır? Pek yaygın olan kurgu-bilim izleyicilerine göre düşünceler değil midir bunlar?

Ama ciddiye alınacak şu üç tez incelenmelidir:

- 1 — Egemenliği yaratan silâhtır.
- 2 — Dünya savaşı, dünya devrimini doğuracaktır.
- 3 — Yeni bir dünya savaşında hayli

kurban verileceği doğrudur ama devrim ancak bu yolla ihraç edilebilir.

Birbirine bağlı olan bu tezler, yine Maoculuğun, «insanla silâh arasındaki ilişkide önde gelen insandır» teziyle çelişmektedir. Çelişmeyen yanı onun eklektik karakteri iledir.

«Savaş» emperyalizmin kendi bunalımını çözmek üzere başvurduğu son çaredir. Sosyalistler «savaş» kışkırtmak yerine, «savaş» önleyerek ve ortadan kaldırarak emperyalizmin bunalımını derinleştirmeyi, tüm barıştan yana dünya kamuoyunu yanına çekmeyi başarmalıdır. Silâhlar egemenlik sağlasaydı, silâhlanma seviyesi kıyaslanmayacak düzeyde olan ABD emperyalizmi Hindi Çini'de yenilgiye uğramazdı. Nazi Almanyasının teknik üstünlüğü yerle yerle bir olmazdı.

Esasen, sosyalist toplumda savaşların ekonomik temeli olan özel mülkiyet ortadan kaldırılmıştır. Bu yüzden savaşın, başka halkların başka devletlerin yağma etmekten fayda bekleyen sınıf ve sosyal guruplar yoktur. «Savaş özel mülkiyetin temellerine karşı değildir. Tersine bu temellerin doğrudan ve kaçınılmaz bir gelişmesidir.» (Lenin)

Dünya devrimi, topyekün kurtuluş, devrimin ihraç edilebileceği meseleleri ise Lenin'in mahkûm ettiği eski troçkist tezlere kadar uzanmaktadır. Maoculuk en yeni formülle «ya savaş devrime yol açar, ya devrim savaşı önler» macerasını sürdürmektedir. Oysa işçi sınıfı sosyalistleri, «savaş» engelleyerek emperyalizmi geriletmeyi, onun çıkmazını daraltmayı, sosyalizmi barışın güvencesi hâline getirmeyi amaçlarlar. Yalnız ve yalnız sömürücü sınıfların çıkarı «savaş» yaratır. Bir kere daha Maoculuğun Leninist ilkelere ters düştüğünün kanıtlarıdır bunlar.

ŞOVEN MİLLİYETÇİ POLİTİKA

Maoculuk-toplumsal gelişme sorunlarına sınıfsal açıdan değil, milliyetçilik ve Şovenizm açısından yaklaşmakta, ulusal kurtuluş hareketini, uluslararası işçi sınıfı hareketinden ve sosyalist sistemden soyutlayarak öne çıkarmakta, yine ulusal kurtuluş hareketini dünya devrimci sürecinin belirleyici gücü olarak görmektedir. Bu siyaset «Üçüncü Dünya» ülkelerini sosyalist ülkelerden daha önemli saymaya, kendini inkâra, dolayısıyla dünya devrimci hareketini milliyetçi eğilimlerle donatmaya varmaktadır. Bu olgu sadece Maoculuğun SSCB ve sosyalist ülkelere olan düşmanlığından değil, Çin devrimindeki küçük burjuva milliyetçi çesnilerden süzülüp gelmektedir.

Son tahlilde Maocu şovenizmin gelip dayandığı nokta şudur: «Dünya devrimci hareketinin merkezi ÇHC'ne kaymış, Çin deneyi evrensellik kazanmıştır.»

Uluslararası düzeyde bu tezin gerçeği yansıtmadığı ve bu tezi savunanları gülünç duruma düşürdüğü açıktır.

Maoculuğun, SSCB ve sosyalist ülkeleri karalamalarının bir başka nedeni ÇHC'nin iç meseleleri ile ilgilidir. Çin'de gelişen toplumsal olay ve sarsıntılardan dolayı halkın dikkatini dağıtmak, SSCB'ne ve sosyalist ülkelere sövmeyi keşfetmekle mümkün olmuştur. Kültür devrimi böyle bir kaygının ürünüydü. Bu «devrimin» motoru olarak işçi sınıfını ve onun partisini değil, «devrimci gençlik»i seçtiler. Maoculuğa karşı olanlarla hesaplaşmayı gençliğe bıraktıklarını ilân ettiler.

Bu kadarla kalmayıp sosyalist kuruluş meselesinde «yeni model» yaratmaya ideolojik temel hazırladılar. Bu «model»e göre sanayi işletmeleri muhtaç oldukları

köy ekonomisi ürünlerini kendilerinin sağlaması gerekmektedir. Üretici güçlerin geliştirilmesi yerine insanların üretim içindeki yerlerinin değiştirilmesi ile «mutlak eşitçilik»e işi vardurdular.

Maoculuk anti-komünist mihraklara, Marksizmin tek olmadığı, «plüralistik» olduğu yolunda yeni dayanaklar veriyor.

Özetle, bilimsel sosyalizmin milliyetçilikle, şovenizmle, subjektivizmle, küçük burjuva görüşlerle tahrif edildiği bir ihanet çizgisidir Maoculuk.

MAOCULUK VE MÜTTEFLİKLERİ

Zaman zaman işçi sınıfı partilerinin karşılaştıkları güçlüklerden yararlanmayı, hatta böylesi güçlükleri istihla yaratmayı Maocular meslek edindiler. Çeşitli vesilelerle uluslararası düzeyde yapılan toplantılarda sosyalizmi ve sosyalist sistemi arkadan hançerlemeye çalıştılar, bu uğurda kapitalist-emperyalist blokla anlaştılar. Nifakçı çalışmalarının uluslararası sosyalist harekette yarattığı etkiyi ustalıkla kullanmasını bilen «Batı»daki anti-komünist mihraklar, bu yolda sosyalist ülkelerin, uluslararası sosyalist hareketin yıpratılmasını amaçlayan her türlü davranışı teşvik etmekte övmektedir.

Bu övgülere lâyık olanlar, emperyalist blokun gizli servisleriyle dünya devrimci hareketinin azılı düşmanlarıyla aynı cephede olmanın yeni örneklerini vermektedirler. (Portekiz, Angola v.b.)

Öyleyse bütün anti-komünistler, Maoculuğa neden vazgeçilmez bir müttelik gözüyle bakmasınlar?

Niçin Maocu yazıları, SSCB ve SBKP'ye söven broşürleri ayrıca bastırıp «bir komünist partisinin diğer bir komünist partisi hakkındaki görüşleri» diye «alçakgönüllü» notlar ilave ederek dağıtıp yaymasınlar?

Maocular, ÇHC'ni ziyarete giden işçilere «kültür devrimi» ile «komünizmi kurduklarını» söyleyerek onları hayal kırıklığına uğratarlar. ÇKP yöneticileri, sınıfsız toplumun ön şartlarının tamamlanmadığını, aynı gelişme için Sovyetler Birliğinde de kültür devrimi v.b. gibi acıklı olayların, gürültülerin olacağını söylemektedirler.

Bütün bunlar emperyalist merkezlerle, anti-komünist afiş ve fotoresim galerilerine «lğınç» malzeme sağlamaktadır.

Bugün ABD ve diğer emperyalist ülkelerin enstitü ve kuruluşları, Sovyet-Çin ilişkilerini incelemekle meşguller. Uluslararası sosyalist harekete karşı ideolojik-politik savaşta Maoculuğun teori ve pratiğinden yararlanmaya hız verdiler, onu hi-mayelerine aldılar.

Dimitrof diyor ki, «SSCB ve SBKP'ye olan tutum, suların ayrıldığı yer gibidir. Kimin enternasyonalist, bilimsel sosyalist kimin revizyonist, milliyetçi veya burjuva ideoloğu olduğunu gösterir.»

Proleter enternasyonalizmi fiiliyatta sosyalist sisteme olan tutumla ölçülür. Sosyalist sisteme, SSCB'ye ve SBKP'ye saldırı Marksizm-Leninizme saldırdır.

SONUÇ

Ülkemizdeki Maoculuk ise işçi sınıfı hareketinin dışında «sol» adına anti komünizmin payandası olduğu göstermiştir... İşçi sınıfı sosyalistleri için gericiğin timsali olan, mücadele edilmesi, tecrit edilmesi gereken bir çizgidir bu. Bütün bunlara karşı bilimsel sosyalizmin evrensel ilkelerini savunup yerleştirebildiğimiz ölçüde yolumuz aydınlanacak, burjuvazinin oyunlarını göğüsleyebileceğiz.

Sahibi : Mehmet Yücel - İ. Sorumlu Müdür : İlker Demir / Yönetim Yeri : Cağaloğlu Başmusaşip Sok. Tan Apt. No : 11 İstanbul / Dizgi - Baskı : Murat Matbaacılık Koll. Şti. 27 45 71 / Son Baskı Tarihi : 12/Ocak/1976

Devrimci Gençliğin Görevleri

V. İ. LENİN

Birinci Mektup (1)

Öğrenci (2) gazetesinin, yanılmıyorsak ilk defa **Osvobozhdeniye'nin** (3) 4. sayısında yayınlanan, sonra **Iskra** tarafından da iktibas edilen başmakalesi, fikrimizce «Öğrenci»nin ilk sayısından buyana yazarlarının görüşlerinde önemli bir ilerleme olduğunu göstermektedir. Bay Struve makalede öne sürülen görüşleri onaylamadığını açıklamakta acele ederken yanılmıyordu : bu görüşler, burjuva-liberal yayın organının bunca bilinç ve gayretle savunmakta olduğu oportünizm eğiliminden şüphesiz köklü bir şekilde ayrılıyordu. «Sadece devrimci duyguların öğrenciler arasında ideolojik birliği sağlayamayacağını» bunun için «şu veya bu sosyalist dünya görüşüne dayanan bir sosyalist ideal» ve hatta «belirli ve bütünlüğü olan bir dünya görüşü gerektiğini» kabul ederek, **Öğrenci'nin** yayıncıları ideolojik kayıtsızlık ve teorik oportünizmle ilke olarak, ilişkilerini kesmişler ve öğrencileri özgül bir temel üzerinde devrimcileştirme problemini ortaya atmışlardır.

Gerçekten de, görünürdeki kaba «devrimcilik» açısından öğrenciler arasında ideolojik birliğin sağlanması bütünlüğü olan bir dünya görüşü gerektirmez, daha çok belirgin bir fikir bütünlüğüne karşı olumlu tavırdan kaçınmayı ve çeşitli devrimci fikirlere karşı hoşgörüyü içerir; kısaca, bu siyasal ukalâların kanısınca ideolojik birlik ideolojik ilkelerin (şüphesiz, görüşlerin genişliği, ne bahasına olursa olsun ve derhal birliğin önemi vs. vs. hakkında beylik formüller tarafından oldukça başarılı bir şekilde gizlenmiş halde) bir bakıma yokluğunu öngörür. Bu mantık çizgisine dayanan daha akla yakın ve ilk bakışta daha inandırıcı olan bir başka kanıt öğrenciler arasında politik ve sosyal görüşleri birbirinden çok farklı grupların bulunduğu ve mutlaka olacağına işaret etmek ve belirli ve bütünsel bir dünya görüşü isteginin bu gruplardan bazılarını kaçınılmaz olarak iteğini ve sonunda birliği engelleyeceğini, eylem birliği yerine dağınıklığı getireceğini ve ortak siyasal atılımın gücünü zayıflatacağını, ve sonu gelmeyen bu mealde şeyler ileri sürmektir.

Bu akla yakın öneriyi inceleyelim. **Öğrenci'nin** birinci sayısında verilen öğrenci gruplamasını ele alalım. Bu ilk sayıda editörler henüz belirli ve bütünsel bir dünya görüşü gereğini öne sürmemişlerdi, bu yüzden onları Sosyal Demokratik «dar görüşlülük» eğilimiyle suçlamak biraz zor olacak. **Öğrenci'nin** ilk sayısının baş makalesi bugünün öğrencileri arasında dört büyük gurup ayırmakta : 1) ilgisiz kalabalık «öğrenci hareketine tamamen ilgisiz kalanlar»; 2) «Akademikler» — (sadece akademik tipteki öğrenci hareketlerini destekleyenler; 3) «Genel olarak öğrenci hareketlerinin karşısında olanlar-milliyetçiler, yahudi aleyhtarları vs.»; 4) «Politik görüşler» — Çarlık despotluğunu devirmek için mücadeleye inananlar. «Bu grupta iki karşıt unsurdan oluşuyor-devrimci eğilimli tam bir burjuva siyasal muhalefetine mensup olanlar ve yeni ortaya çıkan (daha yeni ortaya çıkan mı? — N. Lenin) sosyalist görüşlü devrimci aydın proletarya» sonuncu grubun kendi içinde hepimizin bildiği gibi Sosyalist-Devrimci öğrenciler ve Sosyal-Demokrat öğrenciler olarak ikiye ayrıldığını gözönünde bulundurursak yaşadığımız günlerde öğrencilerin altı siyasal gruba ayrılmış olduklarını görürüz : Gericiler, ilgisizler, akademikler, liberaller, Sosyalist-Devrimciler ve Sosyal Demokratlar.

O zaman şu soru ortaya çıkıyor; bu tesadüfi bir gruplaşma, geçici bir görüşler dizisi midir? Bu soru sorulduğunda konuyla ilgili herkes olumsuz cevap verecektir. Ve gerçekte öğrencilerimiz arasında başka gurup olamaz çünkü öğrenciler aydınların en duyarlı bölümünü meydana getiriyor. Ve aydınlar, bir bütün olarak toplumda politik gruplaşmaların ve sınıf çıkarlarının gelişmesini en bilinçli en kararlı, en çabuk yansıttıkları ve ifade ettikleri için böyle adlandırılırlar. Eğer politik gruplaşmaları tümüyle toplumun politik gruplaşmasıyla uyumdaysa, öğrenciler bugün buldukları yerde olmazdı. «Uyuşma» öğrenci grupların ve sosyal grupların yalnız sayı ve güç bakımından mutlaka orantılı olması anlamında değil, öğrenciler arasında toplumdaki grupların zorunlu ve kaçınılmaz şekilde varılması anlamındadır. Ve bir bütün olarak Rus toplumu da, sınıf çelişkilerinin (nisbi olarak) nüve halindeki gelişmesi, politik bakırlığı ve polis despotizmi yönetimi altındaki nüfus çoğunluğunun ezilmişliği ile bu altı grub ile karakterize edilirler : Yani gericiler ilgisizler, «Kalkınmacılar» liberaller, Sosyalist-Devrimciler ve Sosyal-Demokratlar. Akademikler yerine burada «Kalkınmacılar»ı koydum, yani politik mücadele olmadan mevcut kanunlar çerçevesinde, otokrasi altında ilerlemeye inananlar. Bu tip «Kalkınmacı»lara Rus toplumunun her bölümünde rastlanır. Ve her yerde «akademik» öğrenciler gibi, kendilerini meslekî çıkarların dar kapsamıyla : kendi ulusal ekonomi, dallarını, devlet veya mahalli idarelerin gelişmesiyle sınırlandırmışlar, «Barış zamanlarında (yani «Rusça»ya çevirirsek siyasal gericilik döneminde) «Kalkınmacılar» ve Liberaller pratikte eşanlamli kavramlar haline gelir; hatta savaş zamanlarında yani halkın duygularının yükseldiği dönemlerde, otokrasiye karşı hamlelerin yükseliş dönemlerinde aralarındaki fark genellikle belirsiz kalır. Bir Rus libearli, özgün yabancı basında otokrasiye karşı direkt ve açık bir protesto yönelttiğinde bile herşeyden önce bir «Kalkınmacı» olduğunu asla unutamaz ve söze daima bir köle gibi, ya da isterseniz kanuna saygılı (diyelim) sadık ve vazife şinas bir teba gibi başlayacaktır. — vide **Osvobozhdeniye**.

Liberaller ve «kalkınmacılar» arasında belirgin bir sınır çizgisi olmayışı Rus toplumundaki bütün politik gruplaşmanın en genel karakteristiğidir. Yukarıda ki altı gruba ayırmanın Rus toplumundaki sınıf farklılaşmasına uymadığı için yanlış olduğu söylenebilir. Bu tür itiraz temelden yoksundur.

Sınıf farklılaşması kuşkusuz politik gruplaşmanın nihai temelidir; **son tahlilde** tabii ki gruplaşmayı hep o belirler. Fakat bu en son temel sadece tarihsel süreç içinde, ve taraftarların ve bu gelişmeyi sağlayanların bilinçlenmeleriyle ortaya çıkar. Bu «**son tahlil**» e sadece politik mücadele ile bazen uzun, inatçı, yıllar süren, bazen politik krizler şeklinde patlayan, bazen sönükleşen ve sonunda belirli bir noktaya gelebilen bir mücadele ile varılır. Örneğin politik mücadelenin özellikle keskin biçimler aldığı ve ilerici sınıf-proletaryanın, sınıf bilincinin yüksek olduğu Almanya'da, halâ Merkez partisi gibi (hem de güçlü partilerin) bulunması sebepsiz değildir. Bu partinin kendi ve özgü bayrağı, aynı olmayan (ama bütününde anti-proleter) sınıf yapısını saklamaya yaramaktadır. Bugünün Rusya'sındaki politik grupların sınıf kökenlerinin, halkın siyasal haklarından bütünüyle yoksun bırakılmış olması, çok iyi örgütlenmiş, idolojik birliğe sahip geleneksel dokunulmazlığa sahip bürokrasinin halk üzerindeki tahakkümü yüzünden gölgede kalmasında **şaşılacak birşey yoktur**. Asıl **şaşırtıcı olan Rusya'nın Avrupa kapitalist çizgisinde de gelişmesini Asyatik politik sistemine rağmen politik gruplaşmaya damgasını böylesine güçlü vurmasıdır**.

Bizim ülkemizde de, her kapitalist ülkenin ilerici sınıfı daha şimdiden, uzun süreden beri tüm dünyanın sınıf bilincine sahip proletaryasının programı haline gelmiş olan bir programın bayrağı altında, Sosyal demokrasi tarafından yürütülen örgütlü kitle hareketinin yoluna girmiş bulunuyor. Kuşkusuz Rusya'da politikayla ilgisi olmayan kişilerin kategorisi Avrupaya oranla çok daha geniştir. Fakat Rusya'da bile hiç kimse artık bu kategorinin ilkelliğinden ve tarihi saflığından söz edemez. Sınıf bilincinden yoksun işçilerin ve kısmen de köylülerin kayıtsızlığı, yerini, politik huzursuzluklara patlamalara ve etkin protestolara bırakmaktadır. Bunlar da göstermektedir ki bu kayıtsızlığın besili burjuvazi ve küçük burjuvazinin kayıtsızlığı ile hiçbir ortak yönü yoktur. Kapitalist gelişmenin henüz nisbi olarak az gelişmiş olduğu Rusya'da sayısal olarak özellikle oldukça kalabalık olan küçük burjuvazi bir yanda şimdiden bilinçli ve istikrarlı muhalifler oluşturmaktadır; diğer yanda, halâ cahil ve ezilmiş «eziyet çeken halk»tan ayırdedilemeyecek kadar küçüktür, ve ideolojilerini ise tamamen istikarsız bir dünya görüşü ile çorbaya dönmüş bilinçsiz demokratik ve ilkel-sosyalist fikirlere sahip raznochintsy (4) entellektüellerinin geniş grubundan alırlar. Bu ideoloji hem sağ kanat liberal-narodnik kesimin, hem de «sosyalist-devrimciler» yani en sol kanat aydınların meydana getirdiği eski Rus aydınlarına özgüdür.

«Eski» Rus aydınları dedim. İlkel narodnizm ve müphem sosyalizminin tamamen ortadan kalkmasına yol açan (Rus marksizmin yardımıyla kuşkusuz) bir liberalizm anlayışına sahip **yeni aydınlar**, ülkemizde şimdiden kendilerini göstermeye başlamışlardır. Gerçek burjuva-liberal aydınların oluşumu Struve, Berdyayev, Bulgakov ve şürekası gibi her oportünist modaya uyuveren nazik beylerin bu sürece katkılarıyla Rusya'da dev adımlarla ilerlemektedir. Sonuç olarak Rus toplumunun aydınlar sınıfına dahil olmayan bu liberal ve muhalif elemanlarına bakarsak, burjuvazinin herhangi bir grubunun veya arazi sahiplerinin sınıf çıkarları ile bağlantıları, Zemstvo'lar (5) Dumalar, sermaye piyasası komiteleri, fuar komiteleri vs. faaliyetleri hakkında bilgisi olan herhangi biri için yeterince açıktır.

(Gelecek sayıda devam edecek)

NOTLAR :

- (1) Mektupların devamı yazılmamıştır. Çarlık polisi dökümanları, 1904-5 yıllarında Lenin'in bu yazısının Ekaterinoslav, Nizhni-Novgorod, Kazan, Odesa, Arzamas, Smolensk ve Minsk'te yapılan tutuklama ve aramalarda ele geçtiğini göstermektedir.
- (2) **Student** — (öğrenci) Devrimci bir öğrenci yayınıydı. 1. sayısı Nisan, 2-3. sayısı Eylül 1903'te olmak üzere üç sayı yayınlandı.
- (3) **Osvobozhdeniye** : 15 günde bir yayınlanan bir liberal-monarşist burjuva dergisi. Struve'nin editörlüğünde 1902-1905 arasında yayınlandı. Bu dergi etrafından toplananlar, daha sonra Rusya'nın başlıca burjuva partisi olan Kadet Partisini kurdular.
- (4) **Raznochintsy** : Asil kökenli aydınlardan farklı olarak küçük kasaba eşrafından memurlardan, tüccarlardan köylülükten gelen Rus entellektüelleri.
- (5) **Zemstvo** : Sözde mahalli idare organları. Bunlar asillerin kontrolündeydi. Valilerin ve İçişleri Bakanlığının izni altında hastane ve yol inşaatı gibi mahalli işlerle ilgilenirdi.

DÜZELTME

Gazetemizin 8. sayfasının başlığında önemli bir dizgi yanlışı olmuştur. Basılan bazı nüshalarda yanlış dizilen sözkonusu yazının başlığı şöyle olacaktır :

«**Maoculuk, Uluslararası Gericiliğin Hizmetinde**». Okuyuculardan özür dileriz.

Angola halkı zafer yolunda ilerliyor

(Başararı 5. Sayfada)

bu bir müdahale değil, ülkedeki meşru hükümete sağlanan bir destektir. Ülkede iç barışın, bağımsızlığın ve demokratik, ilerici bir düzenin kurulmasını amaçlamak tadır. Üçüncü olarak yapılan yardım haklı bir savaşa yapılan yardımdır. Emperyalizme ve sömürgecilğe karşı mücadele eden Angola halkının yanında olmak her ilerici ve yurtseverin, her sosyalistin görevidir.

Bu nedenlerden emperyalistlerin ve

ırkçı Güney Afrika yönetiminin Angola'daki işbirlikçi ve karşı devrimci güçleri desteklemesi ile sosyalist ülkelerin MPLA'yı desteklemesini bir tutmak, aynı şekilde değerlendirmek son derece yanlışır. Emperyalist müdahale ile proleter enternasyonalizmi arasındaki farkı ayırt etmek gerekir. İşte Çin Halk Cumhuriyetinin maocu-milliyetçi yöneticileri bu farkı hasır altı ederek sosyalist ülkeleri suçlamakta, Angola'nın «içişlerine karışılmamasını» istemektedirler. Böylece karşı devrimin ya-

nda yer almaktadırlar. Onlara göre haklı savaşları desteklemek bir ülkenin iç işlerine karışmak olmaktadır. Maoculuğun milliyetçi özü burada da kendini göstermekte, her türlü «yabancı güç» e karşı düşmanlık açıkça ortaya çıkmaktadır.

Angola'da halkın meşru temsilcisi olan MPLA'nın kazanmakta olduğu zaferler emperyalizmin olduğu kadar maoculuğun da bir yenilgisi olacaktır. Maoculuk uzun bir süreden beri kaderini emperyalizmin kaderine bağlamış durumdadır. Kapita-

lizmle sosyalizm arasındaki mücadelede sosyalizmin yanında yer almayan her gücün yeri emperyalizmin safları olmaktadır. Maoculuğun karşı devrimciliğe varmasının nedeni buradadır. Enternasyonalizmden en küçük bir sapma, sosyalist sistem-uluslararası işçi hareketi ve ulusal kurtuluş hareketinin birliğine inancsızlık ve ayrılıkçılık, ancak karşı devrimin saflarına giden bir yola götürür. Angola olayları bu gerçeği bir kere daha göstermiştir.

TSİP BAŞKANLIK KURULU'NUN TEPKİSİ

«Partimiz Adana İl örgütünün bugün (3 Ocak) düzenlediği Açık hava Mitingi için afişleme kampanyasına katılan ikisi İl yöneticisi olmak üzere yedi arkadaşımız tutuklanmıştır. Üç gün süre ile tutuklanan Partililer, daha sonra bütün İl yöneticileri ile birlikte Devlet Güvenlik Mahkemesine sevk edilmişler ve daha sonra serbest bırakılmışlardır.

Öte yandan Adana'daki MNS adlı işyerinde işçilerin başlattıkları direnişi kırmak için, kolluk kuvvetlerinin gözleri önünde harekete geçen faşistler 33 DH 466 plakalı bir taksinin içinde tesbit edilmişlerdir. Bunlar Mehmet Cuma Taş ve Mikail Taş adlı Adana Mühendislik okulu'nun faşist talebeleridir.

Bir yandan Partimizin en yasal hakları engellenmek istenirken öte yandan faşist çetelerin açıkça suç işlemelerine, işçiler üzerine saldırı düzenlenmesine göz yumulmaktadır.»

TSİP Adana İl örgütünün

(Başararı 11. Sayfada)

güsleyeceği muhakkaktır. Öncülük mücadelesinin önünde bugün TSİP koşuyor. Bütün eksikliklerine yanlışlarına ve olumsuzluklarına rağmen TSİP en önde gidiyor.» dedi.

TSİP ve çeşitli sol partiler arasındaki farkları buradan hareketle açıklayan Veli Gürcan, işçi sınıfı sosyalizminin öncülük meselesi örgüt meselesi ve metod meselesini nasıl koyduğunu örnekleriyle gösterdi. Ve bizim partimizle diğer sol partiler arasındaki farkı anlıyabilmek için son ÖB-DER olayları ve bu olaylar karşısında bir, ilerici demokratların suskunluğuna birde TSİP'in devrimci girişkinliğine bakmak yeter dedi. Evrim-devrim aşamalarını ustaların nasıl gördüklerini ve sınıf mücadelesine sosyalizmin yaratıcı bir şekilde bu dönemleri göz önünde tutarak nasıl uygulandığını anlatan Veli Gürcan sosyalizm bir bilimdir, ve öyle olduğu içindir ki bilim olarak ele alınmalıdır. Devrimcilik ise sanattır. Devrimci sosyalizm bilimin ve sanatın diyalektik ve canlı bir kaynaşımıdır.» dedi.

Sözlerini bağlarken bütün sosyalistleri önümüzdeki aylarda yapılacak partimizin büyük kongresine davet eden Veli Gürcan «bir buçuk yılı aşkın bir zamandır örgütlü bir mücadele yürütüyoruz. Eksiklerimiz, yanlışlarımız oldu. Bu, iş yapmanın alametidir. Partimizin büyük Kongresi hem bir durum tesbiti hemde bir hesaplaşma kongresi olmalıdır.» Programımızın yeniden gözden geçirileceğini ve önemli ölçüde değişeceğini, bunun için yakın bir gelecekte parti örgütlerinde program tartışmalarının başlatılacağını ve bunun sosyalist dostlara ve onların öneri ve eleştirilerinde açık olacağını söyledi. «Partimiz programındaki millî meselenin yanlış ve eksik oluşunun özelleştirisini yapacağız, bu konuda açık ve kesin bir tavır koyacağız.» dedi.

TSİP İstanbul ilinin faşist baskıları protesto mitingi

Gazetemiz baskıya girerken, ön hazırlıkları tamamlanan İstanbul Mitingi, 10 Ocak cumartesi günü, Taksim meydanında yapılmıştır. Faşist Baskılara protesto ve Demokrasi mitingi ile ilgili olarak TSİP İstanbul İl Merkezi tarafından basına yapılan açıklamada özetle şöyle denmektedir:

«Türkiye Sosyalist İşçi Partisi, Genel Merkezinin aldığı bir kararla, MC iktidarının anti-demokratik baskılarını protesto etmek ve demokrasi mücadelesini toplantı ve gösterilerle yaygınlaştırmak üzere bir kampanya açmıştır.

Partimizin il örgütleri, aktif bir şekilde bu kampanyayı yürütmektedirler. TSİP Adana, Mersin İl Örgütleri Haruniye'deki mitinge katılmış, Adana İl örgütü 3 Ocakta, G. Antep il örgütü de 28 Aralık'ta kapalı salon toplantısı yapmışlardır. Mersin İl örgütü 11 Ocak günü miting ve Eskişehir İl örgütü 18 Ocakta kapalı salon toplantısı yapacaktır. Yine Edirne ve Çorum İl örgütlerinin de bu kampanyayı sürdürme kararında oldukları bildirilmiştir.

TSİP'in yurt çapında yürüttüğü kampanyanın bir uzantısı olarak İstanbul İl örgütümüz de 10 Ocak Cumartesi günü saat 14.00'te, Taksim meydanında, 'MC'nin Anti-Demokratik Baskılarına ve Faşist Saldırlara Karşı DEMOKRASİ Mitingi' tertiplemiştir.»

Emperyalist çevrelerin yeni bir yöntemi

(Başararı 5. Sayfada)

olarak belli bir üstünlük kazandı, doğrudur. Zaten emperyalizmin saldırgan ve savaştı girişimlerinin önlenmesi bir bakıma bu sayede mümkün olabilmektedir. Ama burada önemli olan bizzat emperyalizmin bu üstünlüğü yaymasıdır. Sosyalist ülkeler birçok bakımdan emperyalist ülkelerden üstündür. Fakat hiçbir emperyalist çevre ve burjuva propagandası sosyalizmin üstünlüklerinden söz etmez. Hele bunların propagandasını hiç yapmaz. İşte şimdi sosyalist ülkelerin askeri güçlerinin üstünlüğünün gündeme getirilmesi böyle bir ard niyet taşımaktadır. Salt II anlaşmasının imzalanma döneminde olması, Orta Avrupa'da karşılıklı güç indirimi görüşmelerinin sürmekte olduğu, yani sosyalist ülkelerin genel ve tam silâhsızlanma yolunda ısrarlı çalışmalarını sürdürdüğü günümüzde, bu propagandanın amacı silâhsızlanmayı sekteye uğratmaktır. Emperyalist çevrelerin kendi çıkarlarını sürdürmek için sosyalist ülkeleri kendilerinden üstün göstermek zorunda kalmaları anti-komünizmin ince bir biçimi ve bir yerde de emperyalizmin acizidir.

TSİP Trabzon İl örgütü bildirisi

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi Trabzon İl örgütü, Cezaevindeki siyasi mahkûmlar ve özellikle Yusuf Küpeli üzerinde yoğunlaştırılan faşist baskılara ilgili olarak basına bir açıklama yaptı. Basın bildirisi özetle şöyledir:

«Emekçi halkımızın yükselen mücadelesi egemen güçleri ürkütmektedir. Emperyalizmin ve yerli ortaklarının son günlerde yoğunlaşan saldırıları aralıksız işlenen siyasi cinayetlerde somutlaşmaktadır. Demokrasinin her biçiminden umudunu kesen sermaye iktidarı açık faşizmden medet ummaktadır. Bu yolda düzenlediği saldırılarda, emperyalizmin gizli açık bütün güçlerinin aktif desteğini sağlamıştır.

Cezaevindeki yurtsever arkadaşımız Yusuf Küpeli'nin ölüm sınırına varan hastalığına rağmen tedavisinin engellenmesi ve tezgahlanan faşist provokasyonlara alet edilmek istenmesi MC iktidarının ve arkasındaki «karanlık» güçlerin halk düşmanı niyetlerinin son göstergesidir.

Ancak, işçi sınıfının öncülüğünde hergün biraz daha gelişip güçlenen emekçi halkımızın biraz daha gelişip güçlenen emekçi halkımızın oyunlarla engellenemeyecek, hedefinden sapıramayacaktır. Demokrasi cephesi kazanacak, faşizm ergeç inine tıklacaktır.»

Tüm Dokuma-İş'in 22 demokratik kuruluşu çağırısı

Bilindiği gibi mevcut MC iktidarının işçi, köylü, aydın, memur bütün emekçi halk üzerindeki anti-demokratik baskıları sürmektedir.

1 — İşçi sınıfımızın ekonomik ve demokratik mücadelesi, sendikal özgürlükleri, referandum hakkı gasbedilmektedir.

2 — Öğretmenler üzerindeki baskı, sürgün, saldırı ve faşist cinayetler sürmekte, yasal demokratik eylemleri zor yoluyla engellenmek istenmektedir.

3 — Yurtsever öğrencilerin eğitim özgürlüğü ve demokratik üniversite mücadeleleri engellenmekte, faşist saldırı ve cinayetler devam etmektedir.

4 — Tüm çalışanların grevli, toplu sözleşmeli sendika hakkı için verdikleri mücadeleler engellenmekle kalmamakta, kamu sektöründeki 400000 işçinin S.S.K. dan başlayarak, «memurlaştırma» adı altında sendikal hakları ellerinden alınmak istenmektedir.

5 — Tüm ilerici-sosyalist partilere, bütün demokratik kuruluşlara, sendikalara, yurdumuzdaki bütün ilerici ve demokratlara baskı artarak devam etmekte ve faşizm ciddi bir tehlike olarak karşımıza dikilmektedir.

İktidarın bu anti-demokratik baskıları karşısında sendikaların ve tüm demokratik kuruluşların, ilerici-sosyalist partilerin görevlerinin demokrasiyi sonuna kadar savunma ve geliştirme mücadelesi vermek, bu türden demokratik eylemleri desteklemek ve bilfiil katılmak olduğu açıktır.

TSİP Adana İl Örgütünün faşist baskıları protesto toplantısı yapıldı

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi Merkez Yürütme Kurulunun «MC» nin son faşist saldırılarını protesto etmek, ve faşist tirmanışa karşı kitle mücadelesini yaygınlaştırmak amacıyla aldığı karara bağlı olarak düzenlenen kapalı salon toplantıları ve mitingler başladı. TSİP Gaziantep il örgütünün düzenlediği ilk kapalı salon toplantısı dizisinin ikincisi 3 Ocak 1976 cumartesi günü Adana'da Görgün Düğün Salonunda yapıldı.

TSİP Adana İl Başkanı Reşit Suna'nın «Dünyada ve Türkiye'de Bağımsızlık Demokrasi Sosyalizm uğrunda şehit düşenlerin anısına bir dakikalık saygı duruşu çağrısıyla açtığı toplantı, tam bir devrimci ahenk ve disiplin içinde 3 saat sürdü. Haruniye, Yenice, Sayımbeyli, Kadırlı, Mersin ve Gaziantep gibi çevre il ve ilçelerden gelen partili, sosyalist ve ilerici kalabalık bir dinleyici kitlesinin doldurduğu salonun duvarları «Klavuzumuz bilim silâhımız partidir», «İş ekmek hürriyet», «Faşizm parabalalarının kanlı diktasıdır», «Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz», «İşsizliğin ve pahalılığın yaratıcısı parabalardır» yazılı pankart ve afişlerle donatılmıştı.

Adana il örgütü toplantı öncesinde bölgenin Demokratik dernek ve kuruluşlarına güçbirliği çağrısı yaptı. Bu çağrıya 12'den fazla demokratik dernek ve kuruluş bir basın bildirisi yayınlayarak katıldı.

Yöneticiliğini TSİP Adana İl Örgütü üyesi Yaşar Gököğlü'nün yaptığı toplantıda ilk söz gençlik adına Abdurrahim Görür arkadaşına verildi. «Gençliğin sınıfsal konumunu, anti-faşist anti-empyralist mücadeledeki yerini, ve Türkiye'deki gençlik hareketlerinin kısa bir geçişini anlatarak konuya giren A. Görür arkadaş, özellikle 1965'den sonra gelişen gençlik örgütlenmelerinin ve mücadele anlayışlarının bir değerlendirmesini yaptı. FKF ve Dev Genç hareketlerini değerlendirirken «meseleyi bugüne ışık tutacak bir objektif anlayış içinde ele almak zorundayız. 12 Mart sonrasında en yüksek noktaya ulaşan gençlik hareketi ve onun çeşitli örgütlenmeleri anti-empyralist, anti-faşist karakterli olduğu için ve kapitalist düzene karşı bir tepki olduğu için HAKLI İDİ. Fakat, kendisinde öncülük vehmettiği, işçi sınıfı sosyalizmi ile bağ kuramadığı için de YAN LIŞTI.» dedi. Konuşmasını «biz öğrenci gençliğin kitle örgütü federasyon, ve her okulda birim derneklerini yaratmak ve güçlendirmek, sosyalist gençliğin işçi emekçi gençlikte dahil, kadro örgütü genç sosyalistler teşkilatı için mücadele etmeliyiz» diyerek noktaladı.

İkinci konuşmayı Mersin'de yeni örgütlenen DİSK HÜR - CAM İŞ Sendikası üyesi bir işçi arkadaşımız yaptı. Kendi fabrikalarındaki sarı sendikayı yıkma mücadelesini nasıl sürdürdüklerini, referandum hakkının yasalaşmasının önemini anlattı. «Yargıtay'ın verdiği son karar, bizim mücadelemizi durduramaz, bilâkis kamçılar. Çünkü biz, işçi sınıfı sosyalistleri olarak kendi rızasıyla burjuvazinin hiçbir hakkı bize vermeyeceğini iyi biliriz. İşte bunun için referandum hakkını da dişle tırnakla söke söke alacağız» dedi. Konuşması sık sık «işçiyiz, güçlüyüz, devrimde öncüyüz», «referandum hakkımız, söke söke alırız» sloganları ile kesilen arkadaşlarımız «bizim Mersin'deki fabrikada patron yanlısı sarı sendikaya ve hakim sınıfların hertürlü baskılarına karşı dayanamayacağımızı hesaplayanlar yanılıyorlar. Bu mücadele mutlaka zafere ulaşacak, çünkü bu mücadeleyi bizzat fabrikanın içindeki sosyalistler götürüyor» dedi. Ve sözlerini «sizi sağ yumruğumla selâmlıyorum. Bu çalışan milyonların adaleli kolları birgün havaya kalkacak, sömürünün ve zulmun anası sermayenin beyinine inecek demektir» diyerek bağladı.

TSİP Ankara ili davasının yargıtayca bo-

zulmasından bu yana ilk kitle toplantısında konuşan TSİP kurucularından eski genel Yönetim Kurulu üyesi ve Ankara il başkanı Ali Kar arkadaş MC'nin açmazını, hakim sınıfların işçi sınıfı başta olmak üzere, emekçi halkımız üzerindeki gittikçe artan faşist baskıları anlattı. Özellikle son günlerde öğretmen ve gençlik üzerinde yoğunlaştırılan ve ölümlere varan faşist baskı ve saldırılara değinen Ali Kar «Hakim sınıfların sistemli saldırıları karşındayız. Öyle ki, işçi sınıfı üzerindeki anti-demokratik baskılar arttıkça Doğunun emekçi halkı da bundan nasibini alıyor. Bir yandan Sungurlar'da, İzmir Tarış'de, Seydişehir'de işçiler kurşunlanıyor, öbür yandan bu saldırıları Viranşehir'deki, Midyat'taki, Hakkari'deki ve Boyalıköy'deki zulüm tamamlıyor.» dedi «İşçi sınıfı sosyalistleri başta olmak üzere ileriler, demokratlar, yurtseverler üzerindeki baskı artıyor. Partimizin Genel Sekreteri için 178 yıl hapis cezası isteniyor. Öbür yandan Seydişehir örgütümüz yerle bir ediliyor. Öğretmenlerin işsizliği, pahalılığı ve faşist baskıları protesto toplantıları, aslında bir bakanlık genelgesinden başka bir şey olmayan bir demeçle yasaklanabiliyor.» Demokratik halk cephesinin yaratılmasında demokratik güçbirliğinin kaçınılmaz hale geldiğini anlatan Ali Kar arkadaş, «Parti olarak Devlet Güvenlik Mahkemelerinin faaliyetlerine son vermeleri konusunda, öğretmenlerin yasaklanan mitinglerine karşı alınacak tavır ve eylem birliği konusunda yaptığımız çağrılar her defasında bazı ilerici parti ve demokrat kuruluşlarca gerçekleştiriliyor. Sosyal Demokrat CHP'nin yalpalayan ve kararsız tutumu liberal burjuvaziyi ve onun anti-faşist mücadeledeki yerini iyi bilen işçi sınıfı sosyalistlerini şaşırtmıyor. Fakat TİP ve DİSK liderlerinin ve bazı ilerici kuruluşların yöneticilerinin anti-faşist mücadeledede demokratik güçbirliğine yan çizen pasifist tutumlarını burada teşhir etmek isteriz.» dedi. Konuşması sık sık alkışlarla ve iş-ekmek-hürriyet sloganları ile kesilen Ali Kar «Partimiz anti-faşist, anti-empyralist mücadeleyi yalnız bildiri ve demeç vermekle geçitiren DGM'leri ve işçi memur ayırımı konusun da devrimci bir tavır alamıyan ve kitle eylemine geçmiyenleri mahkûm ediyor. Ve biz mücadeleyi sadece bildiriyle, demeçle veya salon toplantısı veya mitingle sınırlandıranların yanıldıklarını buradan yüzlerine karşı haykırıyor, anti-faşist, anti-empyralist halk cephesinin yaratılmasında onları bir kere daha demokratik güçbirliğine çağırıyoruz.»

Dünya Emperyalizme vura vura dönüyor. Diyerek söze başlayan MYK üyesi Aydoğan Gezer arkadaş, referandum mücadelesi, işçi memur ayırımı, millî harp sanayii, Kıbrıs meselesi konularını açıkladı. «Hakim sınıfların millî harp sanayii ile Kıbrıs meselesi arasındaki bağlantıyı anlattı. Konuşması «halklar kardeşler», «işçilerin birliği, halkların kardeşliği» sloganları ile kesilen Aydoğan Gezer demokratik mücadelenin önemini, anti-faşist mücadelenin sınıf karakterini etraflı bir şekilde açıkladı. «Hakim sınıflar işçi memur ayırımı ile ve son olarak onbinlerce SSK işçisinin memur sayılması ile bir taşla iki kuş vurmak istiyorlar. Bir yandan böylece işçi sınıfı içerisinde ayrılık yaratıyor, onun ekonomik demokratik mücadelesini zayıflatıyor, devrimci mücadelesini gerici tedbirlerle bastırmak istiyorlar. Öbür yandan ekonomik açmazlarını emekçi halkın sırtından gasbedilen değerle kapatmak istiyorlar. MC hükümeti ayakta kalabilmenin çaresini işçi sınıfı ve emekçi halkın nafakasını kesmekte buluyor.» dedi.

16 işkolu tek sendika şiarının, partimizin devrimci bir şiarı olduğunu söyleyen Aydoğan Gezer arkadaş, «İşçi sınıfı sosyalistleri 16 iş-

kolu tek sendika derken bu şiarın hakim sınıfların ve reformist sendika liderlerinin söyledikleri ile zerre kadar alakası olmadığını da açıkça ortaya koyuyorlar.» dedi ve şöyle devam etti: «Burjuvazi sendikaların çoğluktan şikâyet ederken ve sendikalar ve iş kanununu değiştirmek isterken işçi sınıfının devrimci-demokratik mücadelesinden korktuğunu belli ediyor. Burjuvazi devrimci-demokratik mücadeleden ölümden korkar gibi korkuyor. Diğer yandan reformist sendika liderlerinin de «tek sendika» önerdikleri oluyor. Ve bunlar işçi sınıfından ve onun kısa ve uzun vadeli çıkarlarından yana imiş gibi gözüküyorlar. Bu durum bizi yanıltmamalıdır. Tekelci burjuvazinin Dünya içinde günümüz Türkiye şartlarında Sosyal Demokrasiyi cankurtaran simidi gibi görmesiyle ve Avrupa Ortaç Pazarına kapılanması ile CHP sosyal demokrasisine bağlı reformist sendika liderlerinin «tek federasyon» önerilerinin arasında dolaysız bir bağlantı var. Bu ikinci türden sendika liderleri de işçi sınıfının kendi sınıf çıkarlarının arkasından gitmesini ve kendi örgütü aracılığıyla ikpolitik iktidar mücadelesini gündeme almasını geciktirmek için ellerinden geleni yapıyorlar. Kapitalizm son kozunu liberal burjuvazinin aracılığıyla oynuyor. İşçi sınıfı sosyalistleri 16 işkolu tek federasyon derken işçi sınıfının burjuvazi ve reformistler tarafından bölünmesinin önüne geçiyorlar. İşçi sınıfı sosyalistleri işçi sınıfının tek cephesini, ekonomik demokratik hareketinin birliğini savunuyorlar. Ve bu birliğin öyle burjuvazinin HİMMETİ VE LUTFUYLA değil, diş diş bir mücadele ile gerçekleşeceğini söylüyorlar.» dedi.

Toplantının son konuşmasını eski MYK üyesi Veli Gürcan arkadaş yaptı. «Çağımız emperyalist sistemin çöküş, sosyalizmin kapitalist ülkeler proleter hareketinin ve halk kurtuluş savaşlarının dünya çapında ilerleyiş çağıdır. Çağımız emperyalizme karşı topyekûn mücadele çağıdır.» diyerek konuşmasına başlayan Veli Gürcan «dünyanın siyasal iklimini kökten değiştiren, 1917 Ekim devrimi ve bu devrimi başaran partiye onun yüce önderi Lenin ve sosyalist sistemin bilimsel teknik başarıları Dünya proleterlerinin ve ezilen halklarının yolunu aydınlatıyor. Uzak asya da, Kamboçya'da, Laos'da, Vietnam'da halk kurtuluş savaşları ABD emperyalizmini mukadder akibetine yani batağa doğru itiyor. Ortadoğuda, Filistin, Dofar ve Yemen'de özgürlüğün bağımsızlığın demokrasinin bayrağı yükseliyor. İspanya'da faşizm can çekiyor. Portekiz'de özgürlüğün şafağı söküyor. Angola'da emperyalizmin ve ihanetin maşası FNLA ve ÜNİTA gibi örgütlere rağmen MPLA halkın kurtuluşu hareketini zafere doğru götürüyor.» dedi.

Mücadelenin üçlü bütünlüğüne değinen Veli Gürcan arkadaş, Başarı için ekonomik, politik mücadelenin ayrılmazlığının şart olduğunu vurguladı. Ve bu iki mücadelenin ikisi kadar önemli olan ideolojik mücadele üzerinde durdu. «Bu mücadele burjuva dünya görüşüne ve ideolojisine karşı işçi sınıfının ideolojisinin ve dünya görüşünün devrimci bir biçimde gerçekleştirilmesi ve yerleştirilmesi mücadelesidir dedi. Ve buradan hareketle Burjuvazinin doğrudan doğruya işçi sınıfı düşüncesinin karşısına çıkamadığını, bu yüzden işçi sınıfının bilimine uygunmuş gibi kılıflara bürünerek proletaryanın mücadelesinin karşısına çıktığını anlattı. Bu gün Türkiye'de TSİP'in kuruluşundan buyana artık partisz solcu ve sosyalist kalmamıştır. İşte şimdi öncülük için yorucu, kahırlı bir mücadele başlıyor. Bu uzun menzilli bir koşudur ve solugunu kim iyi ayarladı, onun öncülük ipini gö-

(Devamı 10. Sayfada)

SSK işçileri, Ankara'da hakları için yürüdüler

Geçtiğimiz, 6 Ocak Çarşamba günü, Ankara'da, Sosyal İş Sendikası'na bağlı işçiler, eşleri ve çocuklarıyla bir yürüyüş yaptılar.

Ankara'da, Sosyal Sigortalar kurumunun 14 işyerinde çalışan, Sosyal-İş Sendikası üyesi işçiler, yıllardır sürdürdükleri mücadeleler sonucunda kazanmış oldukları grevli, toplu iş sözleşmeli sendikalaşma hakkının ve siyasi örgütlenme özgürlüklerinin MC iktidarınca ve SSK müdürler kurulunca gaspedilmesi üzerine, 22 Aralık 1975 tarihinden bu yana yığıtçe direnişlerini sürdürüyorlar.

Bu direniş nedeniyle, bugüne kadar 1500 kadar işçi işten çıkarıldı. Haklarını savunmak için yaptıkları direniş sırasında işlerinden çıkarılan işçiler geçtiğimiz hafta eşleri ve çocuklarıyla birlikte, Türkiye işçi sınıfına karşı girişilen bu baskı ve saldırıyı emekçi halkımıza teşhir etmek amacıyla bir yürüyüş düzenlediler.

Ankara'daki DISK'e bağlı sendika işçilerinin de katılımıyla, yürüyüş üç bin kişiye vardı. Ancak bir o kadar da polisin (basına göre 2 bin polis) bu yürüyüşte görevlendirildiği anlaşıldı.

Yürüyüş saat 10'da Kurtuluş meydanından hareketle başladı. İşçi-

ler dondurucu soğuk altında 6 km'i aşkın bir yolu yürüdüler ve saat 13.00'de Tandoğan meydanına ulaştılar. Burada Sosyal-İş Başkanı Özcan Keskeç kısa bir konuşma yaptı. Daha sonra işçiler, ertesi gün tekrar direniş yerinde toplanmak üzere dağıldılar.

İşçilerin elinde yüze yakın pankart vardı. Yol boyunca dağıttıkları bildirilerde, başta MC hükümeti olmak üzere, Sosyal Güvenlik Bakanı ve SSK Müdürler Kurulunun kendilerini zorla memur yapmak için direndiklerini açıklıyorlar, sloganlar haykırıyorlardı.

Pankartlarda «Faşizme Geçit Vermeyeceğiz», «Ekmeğimize göz koyanlara hesap soracağız», «Faşist Baskılar bizi yıldıramaz», «Anayasal haklarımızı koruyacağız» hakkımızı alana kadar, sonuna kadar direneceğiz» ve daha pek çok slogan dikkati çekiyordu. İşçi çocuklarının ellerinde görülen «İşverenler, sizleri tanıyarak büyüyoruz» pankartları bilinci ve örgütlü genç işçi kuşaklarını müjdeliyordu.

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi, memur statüsüne sokulmak istenen SSK işçilerine bu yürüyüş vesilesiyle bir bildiri yayınlamıştır. Bildiri aşağıdadır.

TSİP'in BİLDİRİSİ

İşçi sınıfı ve emekçi halkın mücadelesini engellemek, iktidarlarını devam ettirebilmek için 500 bin işçiyi memur yaptılar. Bu karar, siz yığıt SSK işçileri kararlı direnişle karşı koydunuz. Direniş çeşitli yollardan engellenmek, işçiler arasındaki birlik bozulmak istendi. İşçileri bölmek için işverenler önce bazı köpekleri satın aldılar. Olmadı. Polis baskıyı arttırdı. Olmadı. Nihayet 1248 arkadaşımızın iş akitlerini feshettiler. Bizim için değişen bir şey yok. Ancak 1248 işçi arkadaşımızın yasalara aykırı olarak çıkartılması sadece ve sadece onların, işverenlerin acizliklerini, ne yapacağını bilmez durumlarını gösterir. İşverenler sınıfı içine düştüğü çıkmazdan kurtulmak için çırpınmakta, çırpındıkça da daha da batağa gömülmektedir. Bu sadece Türkiye tekelci sermayesinin batağı değil, Dünya çapında tekelci sermayenin içine düştüğü bataktır.

Emperyalizm her gün gerilemekte, mezarına doğru hızla ilerlemektedir. Kamboçya, Laos, Vietnam'dan kovulmuş, Angola'da yenilmiş, Portekiz'de büyük yaralar almış, İspanya'da emekçi halkın mücadelesi karşısında gittikçe gerilemiştir. Bir yandan ezilen halkların kurtuluş savaşları, emperyalizmin at oynattığı alanı daraltmakta, bir yandan Dünya işçi sınıfının mücadelesi yeni boyutlar kazanırken, bir yandan da Sosyalist sistem, kapitalist sistemi ideolojik, politik ve ekonomik her alanda kuşatmaktadır. Emperyalist aşamasında, kapitalizmin sürekli bunalımı gittikçe derinleşmektedir. Bir yandan kurtuluş savaşları, bir yandan sosyalist sistemin ekonomik kuşatması sonucu, emperyalist tekelci sermayenin pazarları gittikçe daralmakta, bunun yanında emperyalist ülkeler kendilerine bağımlılığını devam ettirebildikleri ülkelerin halkları ve emperyalist ülkelerin halkları üzerindeki sömürüye dayalı baskı ve tahakkümlerini daha da artırmakta, başka sömürü yolları aramaktadırlar. Emperyalizmin gittikçe derinleşen bunalımı, emperyalist kapitalist sistemin bütünü, emperyalizme bağımlı bütün ülkeleri etkilemektedir.

Bu etkilenme yatırım zorluğu, kredi kıtlığı, finans yokluğu v.b. şeklinde kendini gös-

termiştir. Ülkemizde bu gerçeklik, 'ekonominin dar boğazlara girdiği' sermayenin sözcüsü MC iktidarının ağızdan bizzat söylenmiştir. Ve çare olarak işçi sınıfı ve emekçi halk üzerine baskıyı artırmak düşünülmektedir. Emperyalizm sömürsünü devam ettirebilmek için faşizm denemelerine girişmekte, ülkemizdeki ortakları da bunu yine açıkça ifade etmekte bir mahzur görmemektedirler. Bir ay öncesinde Süleyman Demirel «artık bu kanunlarla ülkeyi idare etme imkanı kalmadığından» sermayenin baskı ve tahakkümünü artırmak üzere yeni kanunlar çıkartmak gereğinden bahsetmektedir. Her ne kadar düşlelikleri şey bu ise de emekçi halkın kâbaran muhalefeti ve mücadelesi karşısında açık bir faşizmi tezgahlamaya güçleri yetmemekte, ancak yeni anti-demokratik kanunlar çıkarmakta geri durmamaktadırlar. İşte işçilerin grevli-toplu sözleşmeli sendikalaşma haklarını, işçileri memur yaparak ellerinden alan, 12 sayılı kanun hükmündeki kararname de bu mahiyettedir. Sermaye, kamu kesiminde çalışan 500 bin işçiyi memur yaparak, toplu sözleşme düzenini ortadan kaldıracak maaşları donduracak, bir yandan da toplumsal muhalefeti, emekçi halkın mücadelesini baskı ve tahakkümüyle bastırmaya çalışacak. Giderek işçi ücretlerini donduracak, böylece sermayenin bunalımına çare bulacak, bütün değerleri üreten büyük bir kitlenin daha da yoksullaşmasına karşılık büyük sermaye daha da palazlanacak.

Mevcut yasalarla memleketi idare edemediğini, yani sömürsünü artıramadığını söyleyen sermaye, kendi koyduğu kanunları, Anayasayı dahi çiğneyerek anti-demokratiklik niteliği açıkça görülen yeni kanunlar çıkaracak, hükümeti bu anti-demokratik kanunlara yeni anti-demokratik maddeler ekleyecek, ve o iktidarın diğer organları bu kanunlarla da yetinmeyerek, bu kanunları hiçe sayarak yeni anti-demokratik kararlar alacaklar, işçilerin Anayasa ile sabit olan ekonomik ve politik örgütlenme haklarını ellerinden alacaklar.

İşçi sınıfı, mücadelesiyle, söke söke aldığı ekonomik, politik örgütlenme hakkını kolay

geri vermeyecektir. Toplu sözleşme zamanı gelmesi dolayısıyla ilk SSK'da uygulamaya konan işçilerin memur yapılması işlemi, karşısında işçilerin haklı direnişini bulmuştur.

Önce bu direnişi bölmek istemişler, daha sonrada 1248 arkadaşı işten atmışlardır. Sayın iktidar önce radyolardan memur yapma diyebilir durumun olmadığını beyan etmişler, daha sonra ise «şeriatın kestiği parmak acımaz» gibi cümleler kullanmaya başlamışlardır. Ülkenin şeriat kanunlarıyla idare edilemeyeceğini her halde kendileri de bilmektedirler. Ancak şuda bilinmelidirki işçi sınıfının keseceği parmaklar da acımayacaktır. Sanki söz birliği etmişcesine MC iktidarı, Müdürler Kurulu, Türk-İş bu hareketin kanunsuz olduğundan bahsetmektedir.

Asıl kanunsuz olan işçilerin memur yapılmasıdır. Asıl kanunsuzluk yapanlar memleketi halâ şeriatla idare etmek isteyenlerdir. Oysa polisi, savcısı bu kanunsuzluklar karşısında susmakta, işçi arkadaşların ise her gün ifadeye götürmektedir. Bu onların kimin yanında saf tuttuğunu göstermeye yeter.

MC iktidarının artık vadesi yetmiştir. Bu onların son çırpınışlarıdır. Ne yapacağını şaşırarak MC, giderayak 1248 işçiyi işten atmıştır. Ancak bu işçiler haklarını yine söke söke alacaklardır. Ne baskı ne zulüm bizi mücadelemizden alıkoyamaz.

Kardeşler
Bütün bu kanunsuzluklara karşı,
1248 arkadaşın işten atılmasına karşı,
Memur olaya karşı
Saflarımızı daha da sıkılaştıralım,
Türkülerimiz daha bir gür çıksın
Dişlerimiz ve yumruklarımız daha da sıkılsın
Zafer işçi sınıfınındır.
ZAFER YİĞİT SSK İŞÇİLERİNİNDİR.
YAŞASIN KANUNSUZLUĞA KARŞI İŞ-
EKMEK-HÜRRİYET MÜCADELEMİZ
YAŞASIN SSK İŞÇİLERİNİN HAKLI Dİ-
RENİŞİ

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi
Ankara İl Örgütü